

19. Cíl Země

Pozemšťané na planetě Hope se konečně naučí ovládat techniku Tajemných - původních obyvatel, kteří se před tisícem let vydali na pouť vesmírem. S kosmickou lodí Point Of, kterou na Hope zanechali, dorazí při prvním zkušebním letu Ren Dhark s přáteli až do blízkosti Země. Protože neví, zda zatím Zemi nedobyli kosmičtí invazoři, rozhoduje se k návratu. K Zemi se vypraví, až bude lépe připraven a vyzbrojen.

Při zpáteční cestě se znovu utká s nepřátelskou lodí, která bez varování zaútočí. Při nouzovém přistání na neznámé planetě objeví přátelskou sílu, která chce žít s pozemšťany v míru a chce jim pomáhat.

Ren Dhark však nenavazuje bližší kontakt, spěchá s návratem na Hope, aby se co nejdříve mohl vydat k Zemi...

* * *

Bezmračná obloha na Hope jako by se rozlétla na milión kousků! Così prorazilo zvukovou bariéru a řítilo se přímo na Cattan. V domech i na ulicích osídleneckého města se rozezněl jásavý řev. Point Of se vrací!

Vedoucí druhé směny na cattanské radiostanici Juan Elvirez sjel své lidi, proč ho předem neinformovali o návratu prstencové lodi. Ti se však jen pochichtávali, a pak jeden z nich řekl: „Prskejte si na Dharka, protože nás nepožádal o povolení přistát!“

Prstencová loď se teď nehybně vznášela několik set metrů nad pohořím, ležícím na druhém břehu Modré řeky. Z třpytivého lesku jejího modrofialového povrchu se nedalo vytušit, z jakých hlubin vesmíru se vrací.

V Cattanu nastal poprask. Proč se Point Of nehýbá z místa? Signály ze všech stran úplně zablokovaly městskou radiostanici, jen na frekvenci prstencové lodě bylo naprosté ticho. Nikdo nevěděl, proč je Point Of ještě ve vzduchu.

* * *

„Na kosmické navigátory je spolehnutí!“ tvrdil Ren Dhark ani ne před hodinou. Měl na mysli lidi, kteří z Main Islandu sledovali soustavu dvojslunce Sol-1 a Sol-2 i prostor za ní a pátrali po neznámých lodích. Právě vyslali přerušovaně jeho krátkou zprávu: Založit impulsový snímek Point Of do vesmírných lokalizátorů. Ren Dhark.

„Tomu v Cattanu nebudou rozumět, Rene,“ odporoval mu Dan Riker. „Ale budou,“ trval na svém Dhark. „Ti na velké radiostanici samozřejmě ne. Co ti vědí o impulsovém snímku. Proto předají naše hlášení dál a u lokalizátorů se začnou dohadovat, kdy vlastně dorazíme.“

„Hm...,“ Riker se tvářil stále ještě nespokojeně. „Proč to všechno, Rene?“ „To se ptáš ty?“ Dhark zavrtěl hlavou, vrhl rychlý pohled na podlouhlou přístrojovou desku v centrále a vzápětí se opět vyčítavě na svého přítele zadíval.

„Jasně že se ptám!“ zvolal Riker nakvašeně. „Nevím...“ Zničehonic však zmlkl, protože si vzpomněl na Galaxy. Konečně pochopil. Založení impulsového

snímku Point Of do cattanských lokalizátorů vylučovalo, že by mohla loď při přiletu na Hope způsobit vesmírný poplach.

Do centrály v té chvíli vstoupil tlustý šéftechnik cattanských elektráren Chris Shanton, kterého doprovázel jako uhel černý Jimmy. Zaslechl, že v centrále někdo chce cigaretu. „Komu došly cigára?“ zahromoval mohutným basem.

„Dharkovi!“ křikl na něj Riker. Tušil, že Shanton opět chystá jeden ze svých proslulých žertů. Ten však ani nehnul brvou. „Jimmy, aport!“ přikázal svému robotu, který bleskově prolétl místností, zabrzdil u Dharkova otočného křesla a vyplivl mu do klína balíček cigaret. Vzápětí se obrátil a stejně bleskově odfrčel k Shantonově noze. Přesně jako cvičený skotský teriér.

„Díky!“ křikl Dhark na bachratého obra s licousy, vyklepl z balíčku jednu cigaretu a zapálil si ji. Zásoba automaticky se zapalujících cigaret v Cattanu už dávno došla.

Na lodi nikoho pozdržené přistání nijak nevzrušovalo. Byli těsně nad Cattanem, a nezáleželo na tom, jestli dosednou o minutu dřív, nebo později. Vtom se ozvala radiocentrála. „Volají z Cattanu, Dharku, a ptají se, jestli mají uvést do pohotovosti nemocnici!“ Na Čobeho hlase bylo jasně znát, že si myslí, že se dole zbláznili.

Dhark okamžitě zapnul vysílačku. Tušil, že kolonisty zneklidnilo, když se loď už několik minut nehybně vznáší nad horami. „Oznamte jim, že na palubě je všechno v pořádku. Konec!“

Na právě zapálenou cigaretu teď neměl čas. Zamáčkl ji, lehce se předklonil a jeho prsty se rozběhly po řídícím pultě. Loď se dala opět pomalu do pohybu a s vypnutými intervalovými poli přeletěla v osmisetmetrové výšce řeku. Pak osídlenci na Hope spatřili, jak obrovská prstencová loď o mnohamiliónové tonáži hravě dosedá na povrch planety mezi město a řeku.

Ren Dhark zmáčkl jediný spínač a na všech kontrolkách se objevila nula. Všechny hlavní funkce Point Of byly vypnuté. Ve strojovně si Arc Doorn zhluboka vydechl a hlavní inženýr Miles Congollon se ještě jednou podíval na gigantický pohonný agregát Tajemných a zavrčel: „Tak si zase na chvíli od téhle nudné práce odpočineme!“ Pořád ještě mu vrtalo hlavou, jak to, že na neznámé technice zatím nedošlo k jediné poruše.

Arc Doorn mezitím už zamířil ke komoře. Myslel při tom na cattanskou nemocnici, ne však na lékaře ani na pacienty, nýbrž na jednu sestřičku s tmavými očima, báječným pršáčkem a srdíkovitými rty. Jestlipak si ho ještě vůbec pamatuje? „Doris Eycková,“ zamumlal si tiše pro sebe, „hezké jméno.“ Po jeho pórovitém obličejí s rozpláclym nosem přeběhl lehký úsměv.

Situační porada! A už čtvrtá ten den! Dan Riker svého přítele nepoznával. Ren Dhark jako kdyby úplně zapomněl, že teprve včera přistáli na Hope. Po letu, během kterého urazili čtyřicet tisíc světelných let. Nezmínil se o tom jediným slovem.

Riker se vylekal, když do něj Dhark neúmyslně vrazil. „Bod tři, zajištění města. Prosím, doktore Rubanso, ale stručně!“

Takhle to šlo už sedm hodin. Jedno hlášení stíhalo druhé. Ze všech možných obořů. Náměstek guvernéra Marc Etzel si všechno usilovně zapisoval. Riker ho

nesnášel. Co si o něm myslí Dhark, ovšem nevěděl. Jeho přítel byl, co se týkalo jeho nejbližších spolupracovníků, nanejvýš zdrženlivý.

Dr. Bebe Rubansa chtěl právě referovat o problémech při vývoji ochranného energetického zvonu nad Cattanem. „K věci!“ přerušil ho Dhark nemilosrdně. Když před chvílí vyžadoval na doktorovi stručnost, neprosil, ale přikazoval.

Ochranný energetický zvon se dokázal rozložit za tři sekundy po vyhlášení vesmírného poplachu a během šestnácti sekund byl schopen dosáhnout maximální síly.

„Pokusy s amfijskými laserovými děly, které jsme k tomu účelu vyrobili...“

Dhark mávl rukou. „Výsledek?“ zeptal se úsečně.

„Naprosto uspokojivý. Podle našich zjištění...“

Dhark vstal, krátce se uklonil, řekl „díky!“ a odcházel.

Riker se venku zastavil před vznášedlem, ve kterém už seděl Ren Dhark. „Mám schůzku s Jensem Lionelem.“

„A já se Zemí!“ vpadl mu Dhark do řeči. „Honem, nastup si! A nezapomeň. že mě musíš dneska ve studiu C zastoupit. To už budu v jeskyni a tvou přednášku bohužel neuslyším, Dane.“

Riker se rozhlédl, a když zjistil, že jsou sami, rozzuřeně na svého přítele zasyčel: „Při nejbližší příležitosti tě stejně dostanu! Já a přednášet ve studiu C o našem letu! Víš přece, že nejsem žádný řečník.“

„Třeba se to dneska naučíš. Myslel jsem si, že ti tím udělám radost, Dane.“

„Já přece nejsem žádný pohádkový dědeček, Rene! Co jim mám povídat? Že nás chtěl někdo při letu poslat na onen svět?“

Dharka to nijak nedojalo. Znal dobře sebe i svého přítele. Oba toho nikdy moc nenařečnili, ani se neuchylovali příliš rádi k polopravdám. Ale tady nešlo říct úplnou pravdu, také proto, že ani posádce Point Of nebylo jasné, proč se nějaké neznámé bytosti pokusily zničit jejich loď.

Vznášedlo dosedlo na přistávací plochu. Dhark položil svému příteli ruku na rameno a řekl: „Jsem rád, že tě mám, Dane!“

„Poseroutko!“ zavrčel Riker, ale pak se usmál. Usedl k řízení vznášedla a nechal se odvézt zpátky do města. Poseroutka čekal, až se objeví jeho Blesk, pilotovaný Doranerem.

* * *

Blesk se snesl do hangáru Point Of. Ren Dhark byl jedním skokem venku, počkal, až se otevře přepážka, a pak zamířil k nejbližší komoře.

Když byli před třemi hodinami na situační poradě, vyslal mu Miles Congollon poplašný signál. Dan si ničeho nevšiml. Teď má asi starosti, jak to ve studiu C zvládnout. Nebyla to žádná slast nechat se ždímat zvědavými televizními reportéry. A na Hope rozhodně nebyli ti nejhorší ze své branže.

„Dharku!“ ozval se za ním Congollonův hlas. Dhark se prudce obrátil a spatřil hlavního inženýra, jak na něj rozčileně mává. Stalo se něco v lodi? Dhark hádal spíš na nějakou poruchu v jeskyni, v níž byly uloženy stroje.

„Pojďte do radiocentrály! Musíte se na to kouknout, Dharku! Leccos to vysvětluje.“

Dhark v radiocentrále narazil na Manu Čobeho, Glenna Morrise, Arca Doorna a energetického inženýra Vika Cerianiho. Rozlehlá místnost byla k nepoznání. Drtivá většina přístrojů byla zapnutá. Dhark opatrně překračoval změt' kabelů.

Jedním pohledem zjistil, že se jeho lidé snaží pozemskými zkušebními přístroji přijít na kloub technice Tajemných.

Podarí se to snad v tomhle případě? Silně o tom pochyboval. Vzápětí se zarazil.

Arc Doorn sledoval jeho pohled a začal horlivě přikyvovat, až se mu zrzavá hříva rozevlála. „Přesně tak,“ zavrčel, „přesně o tohle jde!“

„Co se děje?“ vyštěkl Dhark, když se nikdo neměl k odpovědi.

„Utekli jsme hrobníkovi z lopaty, Dharku!“ Congollonova slova zněla jako Sibylina věštba.

„Můžu...,“ zeptal se rezavým hlasem Dhark. Na kořenu nosu mu naskočila hluboká vráska a oči se mu zlostně blýskaly.

„Při našem letu jsme vysílali nepřetržitě na hyperfrekvenci!“ prohodil do ztichlé místnosti Arc Doorn.

Muži začali mlčky přikyvovat. Dharkovi přejel po zádech mráz. To, co právě uslyšel, znělo tak neuvěřitelně, ale postupně mu to potvrdili všichni, nejen Doorn. V Dharkově hlavě horečně vířily myšlenky.

Vysílali nepřetržitě na hyperfrekvenci? Copak na to nikdo, dokonce ani Tino Grappa v lokalizační centrále, nepřišel? Nikdo na Dharkovi neviděl, co se v něm odehrává. Po chvíli se pozorně rozhlédl. Velký vysílač byl zapnutý, ale přes antény v opláštění lodi se žádný signál nedostával.

„Vysílání pokračuje i teď?“ zeptal se Dhark.

Až na Arca Doorna všichni přikýkli.

„Musí to mít nějakou souvislost se zničeným supervysílačem!“

„Dharku, já to teď vypnu a vy dávejte pozor na krystalon. Teď!“

Až na osvětlení bylo v radiocentrále všechno vypnuté. Krystalon se rozzářil zeleně. Dodatečně zapojený spektrální ukazatel spadl na nulu a obrazovka potemněla.

„A teď znovu, Dharku...“ Energetický inženýr Ceriani si byl svou věcí jistý.

Znovu naskočila hyperfrekvence, krystalon zářil modře a na obrazovce se objevily hyperfrekvenční amplitudy.

Takže přece jen, chtěl Dhark říct, ale nevypravil ze sebe ani hlásku. Měli důkaz. Point Of i teď vysílala nepřetržitý impuls, který musel být zaregistrován v okruhu mnoha tisíců světelných let. Ren Dhark tomu nemohl uvěřit!

Slyšel, jak Miles Congollon mumlá: „Teď už chápu, proč se na nás ve vesmíru vrhali ze všech stran.“

Afričan si usilovně hryzl ret a prohlížel si krystalon ze všech stran. Dhark se podíval na Doorna a zeptal se ho: „Co s tím má co dělat ten rozbitý supervysílač? Je to jen vaše domněnka, nebo jste si to proměřili?“

Sibiřan unaveně ukázal na sedmiúhelníkový otvor a řekl: „Našli jsme kontakt, vyzařující stejnou hyperfrekvenci jako krystalon.“

„A co venku, venku jste také měřili?“ zeptal se Dhark.

„Venku?“ Doorn se na něj udiveně podíval „Tam jsme ještě nebyli. Ale určitě se to dá naměřit i venku!“

„To musíte dokázat!“ nařídil Dhark. Měl dojem, že se trochu přiblížili vyřešení záhady. Manu Čobe si stále obhlížel krystalon ze všech stran. Když se jednou střetl s Dharkovým očima, okamžitě uhnul pohledem.

Ostatní zatím skládali zkušební zařízení a přenášeli je na antigravitační plošinu. Když chtěli odnést i krystalon, Manu Čobe je zarazil.

„Na těch pár minutách nezáleží,“ řekl „Krystalon září modře. To je oukej. Je to důkaz pro hyperfrekvenční impuls. Taky oukej?“ Pomalu se rozhlédl. Nikdo mu

neodporoval. Ren Dhark neměl tušení, kam tím Afričan míří. Vzápětí se radioinženýr a lékař v jedné osobě nečekaně zeptal: „A vidíme doopravdy, že krystalon vyzařuje modré světlo?“

Congollonovi to připadalo hloupé, považoval to za zbytečnou ztrátu času. „Chceme venku vyzkoušet, jestli hyperfrekvence...“

„A já chci vyzkoušet, jestli vidíme opravdu to modré světlo,“ vpadl mu do řeči Čobe.

„Jasně že ho vidíme, krucinál! Jeho frekvenční rozsah je přece jednoznačně zjištěný. Jenom se klidně smějte, Čobe, ale modrá je pořád modrá.“

Zdálo se, že v téhle při vyhrál Miles Congollon. Spektrální indikátor byl absolutně bezporuchový. Přesto se Afričan nevzdával.

Na pěst velký, s maximální přesností vybroušený krystalon zářil modře. Čobe na něj mlčky znovu ukázal.

„No a?“ odsekl Congollon, protože se Čobe neměl k žádnému vysvětlení.

„Podle mého názoru je chyba v krystalonu. Co myslíte, Arcu?“ Doorn si odhodu hřívu zrzavých vlasů z čela.

„Měli bychom to všechno vytáhnout ven a zjistit, jestli i tam naměříme nějakou hyperfrekvenci.“

„Ale ne s tímhle krystalonem!“ trval na svém Čobe. „Žádám, abychom použili jiný...“

„Žádný jiný na Deluge nemáme!“ namítl Glenn Morris. Manu Čobe máchl rozčileně rukou. „Tak sem musíme nějaký z Cattanu přivést. Morrisi, odpojte to všechno!“

Do vzrušeného hovoru se vmísil Ren Dhark, který dosud jen poslouchal. „Doraner sedí ještě v mé nula nula jedničky a čeká na mě. Poletí na Main Island pro druhý krystalon!“

Vzápětí už uháněl Dharkův Blesk na Main Island. Radiogramem uvědomili vedení skladiště. Od startu neuplynulo ještě ani osmnáct minut a nula nula jednička už pomocí intervalového pole prolétala mohutnou skalní masou, aby vzápětí přistála před Point Of.

Krátce nato bylo jisté, že vně lodi nebyl žádný nekontrolovaný hyperfrekvenční signál! Krystalon, kterým měřili uvnitř lodi, byl vadný.

Manu Čobe byl se svým uměním v koncích. Miles Congollon měl už opět melancholický výraz. Ceriani se dostal se svou teorií do slepé uličky a raději mlčel.

„Venku se nedá naměřit ani ň,“ zamumlal Afričan, a ani nezpozoroval, že Arc Doorn vyšel z radiocentrály.

Krátce nato se rozsvítila obrazovka a objevil se Doornův boxerský obličej.

„Mám to!“ vykřikl. „Přímé spojení mezi radiocentrálou a hlavním počítačem. Taký nás mohlo napadnout se ho zeptat.“

Čobe se jedním skokem ocitl před obrazovkou. „Uved'te podrobnosti, Doorne! Co vám všechno hlavní počítač řekl?“

Sibiřanův hlas zněl uvolněné. „Jenom to, co už jsem vám řekl já. Ten aparát není zrovna moc ukecány. Konec!“

Ren Dhark si uvědomoval širší souvislosti Point Of jim opět prozradila jedno ze svých četných tajemství. Hyperfrekvenci používal centrální palubní počítač Point Of, aby mohl udržovat přímé spojení se všemi důležitými zařízeními. Proto se žádný hyperfrekvenční signál nedostal ven z lodi.

„Díky,“ řekl a jeho dík patřil všem mužům v radiocentrále. Pak vyšel z místnosti. Nemělo smysl se teď vracet do Cattanu, protože za šest hodin měla loď odstartovat k zkušebnímu letu.

Astronomové Lionel a Sheffield si před chvílí objednali zvláštní dávku kávy a teď foukali do horkého černého aromatického moku ve svých šálcích. Na okamžik zapomněli úplně na všechny své problémy a plány. Požitkářsky usrkávali pravou kávu - kávu z hnědých zrněk, která se nejdřív musela umlít a pak teprve zalít vřelou vodou.

Vtom se ozval vifon. „Vezměte to, Sheffielde!“

Sheffield zmáčkl levým loktem kontakt a přitom se mu povedlo nevylít ani kapku drahocenného nápoje. „Hm...“ I takhle se mohl člověk ohlásit

Sheffield usrkl, nasál dráždivé aroma a poslouchal na půl ucha. Teprve když si všiml, jak jeho kolega mění barvu, zpozorněl. Stačil ještě zaslechnout zbytek hlášení.

„... a z Point Of vyžadují okamžité všechny materiály, i ty, na kterých pracujete.“

Jens Lionel odstavil šálek na stůl, odběhl ke stolu s mapami, odstrčil projektor a začal balit obrazový materiál.

„Nechcete mi pomoci, Sheffielde?“

Ten ale pořád ještě myslel na svou kávu. Na Zemi si mohl tenhle přepych dovolit jen nabob, obyčejný člověk se musel spokojit se syntetickou břečkou.

„Vy s tím vaším kafem!“ zuřil Lionel. „Astronomické vyhodnocovací středisko prý objevilo nějakou stopu!“

Zdalo se, že Sheffield toho slyšel víc, než si Lionel myslel, protože vyhrkl:

„Jasně, prý znovu našli sluneční soustavu!“ I přes své nadšení však stále ještě držel v ruce šálek s kávu.

„Co to melete?“ sjel ho Lionel. „Objevili nějakou stopu a mají dojem, že poznávají jakési souhvězdí. Proto jim máme dodat veškerý materiál. Tak mi konečně pomozte balit!“

„Člověk věří - člověk doufá a myslí si...“ Sheffield seděl dál na svém místě a v klidu popíjel kávu. Zasloužil si ji, a Lionel je cvok, když si ji nechá vychladnout. Tři dny na palubě strávili oblečení, a teď v Cattanu se také ještě nemohli svléknout. Dřepěli nepřetržitě za projektory a pokoušeli se senzorickou kontrolou snímků pořízených během letu zjistit, jestli někde nespátí postavení hvězd, tak důvěrně známé ze Země.

A Sheffield si přece nedá ujít slast z pravé kávy jen proto, že se kolegové z vyhodnocovacího střediska domnívají, že objevili nějakou stopu!

Venku přistálo s žuchnutím nějaké vznášedlo. Blbec, pomyslel si Sheffield a s lítostí zjistil, že už mu zbývá jen polovička šálku. „Lionele, vystydne vám kafe!“

Lionel se prudce otočil a shodil při tom snad padesát fólií. „K čertu s kávu!“ Jens Lionel byl s nervy na dně. Sheffield věděl, že ho jeho kolega co do dovedností a vědomostí převyšuje, nicméně považoval za nezodpovědné, jak surově zacházel Lionel se svými fyzickými silami.

„Na jedné minutě přece nesejde,“ řekl Sheffield. I on uslyšel, jak se k nim chodbou blíží rychlé kroky. Vtom se rozlétly dveře a dovnitř vtrhli tři kolegové z astronomického vyhodnocovacího střediska. Zarazili se, nasáli vzduch a pak se

jeden z nich závistivě vyřítíl k Lionelovu šálku. V té chvíli se Lionel opět vzpamatoval. Byl rychlejší než jeho kolega. „Materiály leží tamhle!“ vykřikl, posadil se a konečně se napil

Sheffield zatím zpovídal příchozí. Z hlášení, že objevili přibližnou polohu sluneční soustavy, se vyklubala parádní kachna. Kolegové z vyhodnocovacího střediska si nebyli jisti ani tím, jestli při spirále o šířce dvanácti tisíc světelných let, po které Point Of chvíli letěla, bylo spatřeno jedno jediné známé souhvězdí. Nicméně se domnívali, že jedno poznali!

„Které to bylo?“ zeptal se Sheffield inkvizitorsky.

Nejdřív krčili rameny a dívali se po sobě, a pak odpověděli: „To ještě přesně nevíme.“

Sheffield se stále ještě posupně chechtal, když už byli s mapami dávno na chodbě. Pak vznášedlo odstartovalo, pohon se bleskově dostal na maximální výkon. Takhle mohl se vznášedlem zacházet jen ten, kdo se v řízení absolutně nevyznal.

„Blbče!“ prohodil suše Sheffield. Lionel to vztáhl automaticky na sebe.

„Máte pravdu, Sheffielde, choval jsem se jako blbec. Ale jestli náš materiál neposkytne žádné vodítko pro zjištění sluneční soustavy...“

„Tak nám nemůžou vůbec nic vyčítat. A jestli ano, tak půjdeme za Dharkem a zeptáme se ho, proč teda nezměnil kurs. Cigaretu, Lionele?“

Sheffield nalil sobě i svému kolegovi z termosky druhý šálek. Už už se chtěl napít, když pohlédl na hodinky. „Za půl hodiny startuje Point Of ke zkušebnímu letu. Tou dobou budeme oba nejspíš v posteli. Třeba nás zítra vzbudí s tím, že konečně vědí, kde Zemi hledat.“

Den plynul za dnem, ale nikdo neobjevil sebemenší stopu. Kde jen měli v téhle hvězdné džungli hledat Zemi? Na Hope nebylo jediného člověka, který by byl schopen na tuhle otázku odpovědět.

* * *

4. duben 2052. Ve 12:45 místního času odstartovala Point Of ke svému druhému letu.

Za minutu nebylo na bezmračné obloze po prstencové lodi ani památky. Point Of už prorazila vzduchové vrstvy Hope a subsvětelný efekt byl zapnutý na maximum. S neustále rostoucím zrychlením se loď řítí do volného vesmíru. Ve 13:07 přišlo hlášení: Přepínáme na hvězdné sání! Hlášení zaslechli i astrofyzikové Graig, Ossora a Bentheim. „Druhý stupeň hvězdného sání a uletí nám. Budeme tu trčet do smrti!“ zamumlal Bentheim a vyzývavě se podíval na své kolegy. Ti už ovšem neměli nejmenší chuť debatovat o tom, proč Ren Dhark nechtěl, aby letěli s lodí. Jako důvod svého odmítnutí uvedl změny v galaktickém magnetickém poli. „Potřebuji na Hope spolehlivé lidi, kteří jsou schopni vyvolat poplach tak rychle, aby se nad městem rozložil energetický zvon ještě dřív, než maximálně zrychlené kosmické záření stačí něco zničit.“

Bentheim se pomalu zvedl, přešel k oknu a pohlédl na město. Jejich laboratoře ležely mimo Cattan, mimo dosah polokruhovitého ochranného pole. Proto také doufali, že změny galaktického magnetického pole nebudou tak velké, aby zničily vše živé.

Bentheim se obrátil, poodešel ke dveřím a řekl: „Jdu do Porters Inn.“ „Jdu s tebou,“ řekl Craig a tázvě pohlédl na Ossorna. Ten ale zavrtěl hlavou. Začouzená hospoda nebyla jeho hobby. Raději si přečetl dobrou knihu.

* * *

Soustava dvojslunce Sol-1 a Sol-2 zmizela kdesi v hvězdném moři. Astronauty dělilo od jejich domovského přístavu více než 10 000 světelných let. Loď se řítla vstříc různým sluncím a vzápětí je nechávala za sebou, souhvězdí se vynořovala a pak zase mizela ve žhavém pásu Mléčné dráhy.

Point Of se blížila k sektoru, kde byla na svém prvním letu napadena neznámými inteligentními bytostmi. Dojde v tomhle místě opět k souboji?

Manu Čobe převzal na Dharkův příkaz velení v radiocentrále. Mladý radista Glenn Morris chtěl centrálu uraženě opustit, ale Afričan ho zadržel. „Čtyři oči vidí víc než dvě, Glenne!“ řekl, vtlačil Morrisa zpátky do křesla a ukázal mu, které přístroje má sledovat.

V prostoru vládl až na běžné šumění rádiový klid, zdálo se, že po neznámých lodích není ani památka. Také na hyperfrekvencích bylo ticho, které však jako by věštilo blížící se katastrofu.

Glenn Morris se najednou s trhnutím napřímil a levačkou zmáčkl nějaký spínač. Zaměřovači antény v unitalovém opláštění Point Of se začaly automaticky nastavovat. Pokoušely se přesněji zachytit vzdálenou neznámou stanici, vysílající nadsvětelnou rychlostí nějakou zprávu. Před Manu Čobem a Glennem Morrisem se střídavě rozsvěcovaly a zhasínaly různé kontrolky a na displeji se objevovala souřadnicová data.

Nakonec stanoviště hypervysílačky zaměřili. Ono se ale pohybovalo! Hypervysílačka

byla na nějaké kosmické lodi, nacházející se v hyperprostoru! To bylo nepochopitelné. Tady nepomáhaly ani lokalizátory Tajemných. Arytmické praskání se ozývalo pořád. Neznámé inteligentní bytosti zřejmě přešly na nepřetržitý rádiový provoz. Tohle zjištění Čobeho trochu uklidnilo, bylo v tom cosi lidského. Palubním telefonem se spojil s depem, kde mu řekli, že venku v prostoru jsou se svými Blesky už jen Doraner, Warren a Voncev.

Zašklebili se s Morrisem na sebe. Ulevilo se jim, protože tihle tři byli nejzkušenější a nejspolehlivější piloti. Čobe byl přesvědčen, že i oni zachytili neznámý radiogram a že teď dodržují nejprísnější rádiový klid. Když se na obrazovce objevil obličej Rena Dharka, Čobe ho okamžitě předešel: „Já o Voncevovi, Doranerovi a Warrenovi vím, Dharku.“

„Oukej! Náš hlavní počítač vysílá varovné signály, ale neudává žádná přesná data. Ve zbrojních centrálách už o tom vědí.“ Dharkův hlas zněl jako vždycky ležérně, ale Čobeho neoklamal. Takže hlavní palubní počítač Point Of varuje!

„Už skončili!“ vykřikl v té chvíli Glenn Morris a odhrnul si pramen vlasů z čela. Arytmické praskání ustalo, hypervysílačka neznámých bytostí zmlkla.

Vzápětí se něco rozbzučelo na jiné hypervlnové délce. Stanoviště vysílačů byla jasná: Planety! Minimální vzdálenost 6 745 světelných let. Čas plynul. Manu Čobe si chtěl udělat kuřáckou pauzu, ale pak sebou trhl. Po prvním signálu věděl, že slyší jejich starého „známého“.

Glenn Morris přejížděl rukama po spínačích. Po chvíli vrhl na Afričana krátký pohled a řekl: „Vzdálenost šestnáct set třicet čtyři světelných let. Kosmická loď v normálním kontinuu.“

Vzápětí se ozvala druhá stanice a nastal běžný rádiový provoz mezi vysílačkou na planetě a radiostanicí na vesmírné lodi. Tu a tam přeběhl Čobemu mráz po zádech, když si představil bytosti, které mluví touhle příšernou hatmatilkou.

„Průlom!“ Rikerův výkřik splynul s poplašným signálem Rena Dharka. Neznámí pronikli z hyperprostoru do normálního kontinua a řítili se na Point Of ze tří stran.

Všechny kontrolní přístroje, tlumiče tlakových vln, konvertory, veškeré mamutí agregáty a stroje pracovaly na maximální výkon. Stabilizátory lodi byly blízko imploze. Na palubním počítači ve velitelské centrále svítily všechny výstražné kontrolky. V lodi vypuklo pravé peklo, které nedokázala zadržet žádná zvuková izolace.

Palubní spojovací síť byla přetížena a do toho ječely poplašené sirény. Přepnuli pohon z hvězdného sání na SSE. Obě intervalová pole byla zásobena nepředstavitelným množstvím energie. Teprve pak mohli na Point Of zahájit palbu na neznámé lodi.

„Lod' připravena!“ křikl Dhark na svého přítele. Zatím ještě automatické řízení nepřevzalo velení nad technikou prstencové lodě. Dhark se předklonil a řval ze všech sil, aby přehlušil pekelný rámus: „Čobe, dejte zprávu Bleskům!“

Afričan reagoval v mžiku a zařval na Dharka snad ještě mocněji: „Všichni tři jsou informováni! Zůstávají venku!“

Na obrovské kulovité obrazovce nad řídicím pultem byly vidět černošedé lodi, které se na ne řítily z temnot vesmíru. Před lokalizátory seděli Janoš Szardak a Tino Grappa. První důstojník Point Of Larsen stál u hlavního počítače a sledoval střídavé rozsvěcování a zhasínání kontrolek. Díky rachotu nebyl Szardakův výkřik vůbec slyšet. Szardak se zaryl prsty do Grappova ramene a vteřinu nevěřícně zíral na lokalizátory. Hned ale ze sebe setřásl šok, spojil se s Dharkem a křičel na něj: „Amfiové s platýzovitými loděmi jsou tu zase, Dharku! Je jich osm!“

Szardak se ale přepočtl. Bylo jich jen sedm. Vzdálenost 3,78 miliónů kilometrů, rychlost 0,89 rychlostí světla.

Vzápětí zaznamenali dvě další letky amfijských lodí, dohromady jich bylo devět. Byla to kulovitá plavidla s dvojitým prstencem kolem trupu, jehož průměr činil 450 metrů. Tyto lodi měly 0,8 rychlosti světla. Amfiové zahájili palbu.

Dhark se spojil s velitelem zbrojní centrály Západ Budem Cliftonem: „Připraveni?“

„Připraveni!“

„Palte!“ Dhark jen nerad dával svůj souhlas. Myslel při tom ale na to, že zodpovídá za životy více než dvou set lidí. Jestliže dojde k boji na život a na smrt, pak musela Point Of odpovědět palbou svých laserových děl, která přeměňovala veškerou hmotu v čistou energii.

Vzdálenost činila už jen pouhé čtyři světelné sekundy. Na kulovité obrazovce byly nalétající lodě tak velké, že to vypadalo, jako kdyby byly těsné u Point Of. Rámus poněkud ochabl a muži se mohli opět dorozumět vlastními hlasy.

Domluvili se normálně dokonce i s oběma důstojníky, kteří na galérii ve výši čtyř metrů kontrolovali spoustu zařízení Tajemných.

Obě intervalová pole, měřící v průměru tři tisíce metrů, která měla chránit Point Of před intenzivními zkázonosnými paprsky, byla zatížena cizí energií na osmdesát procent. Dhark přepnul SSE na maximální výkon a loď se po zelené souřadnici vřítla do mezery, kterou šestnáct útočících lodí nechalo zatím volnou. Zatížení intervalových polí na dvaadvadesát procent!

V lodi se zapnula zařízení, která dosud nebyla v činnosti a zatížení rázem kleslo na méně než padesát procent.

Vzápětí jako kdyby cizí kosmické lodi zdvojnásobily svou palebnou sílu. Sít žhnoucích energetických paprsků bleskově zhoustla. Protivník nasadil poslední rezervy, aby proměnil Point Of v malý slunce.

Už nemělo smysl udávat vzdálenost. Poloha jednotlivých lodí se měnila každou vteřinou. Boj ve hvězdném prostoru jako kdyby trval už celé hodiny, a ve skutečnosti od zahájení palby uplynulo teprve dvacet vteřin.

Bud Clifton ve zbrojní centrále Západ se upřeně díval do zaměřovače, který zároveň automaticky směřoval hlavně laserových děl na protivníka, a skřípal zuby, až ho začaly bolet.

Ani nadsvětelnými bodovými laserovými děly nedokázali zdolat vražedné útočníky. Energoštitý jejich lodí se téměř vyrovnaly intervalovým polím Point Of. Amfiové v platýzovitých lodích ovšem své energetické ochrany příliš nevěřili. Jakmile vyrazili z hyperprostoru, snažili se prstencovou loď zničit krátkými, intenzivními dávkami. Odvetné palbě z prstencové lodi se ovšem vyhýbali.

„K čertu s nimi,“ zaklel Bud Clifton, když mu zase jedna amfijská loď bleskovou tranzicí unikla, „co jenom s těma chytrolínama udělat, aby nás neusmažili? Copak jim neprorazíme ani jeden ochranný štít?“

V téže chvíli se na sebe Dhark s Rikerem podívali a pokývali hlavami. Viděli situaci Point Of velice realisticky.

Obě intervalová pole chránila prstencovou loď lépe než amfijské útočící lodě jejich energoštity, zároveň ale na Point Of neměli dostatečnou výzbroj, aby prorazili protivníkovu ochrannou štít a bodovými paprsky pak dokonali díl zkázy.

„Musíme okamžitě něco vymyslet, Rene.“

Dhark ale jen pokrčil rameny. Žádné východisko neviděl, na druhé straně ovšem nemohli bojovat proti šestnáctinásobné přesile do soudného dne. Zaujaly ho dvě čtyřistametrové lodi. Usilovně pátral po jejich typickém dvojitém prstenci. Bojují snad proti třem vesmírným druhům najednou? Okamžitě na to upozornil svého přítele a zavolal na Szardaka u lokalizátorů:

„Janosi, zaměřit letku na červené souřadnici! Ty dvě lodi vpravo! Zajímá mě jejich energetické spektrum.“

Dan Riker vedle něj poznamenal: „Ty, to je nějaký nový typ. Nepatří k těm sedmi kuličkám! Ty lodi nemají žádné prstence, nebo... nebo to jsou úplně moderní plavidla.“

Rozsvítila se malá obrazovka a Janos Szardak jim během pár vteřin dodal data energetického spektra těch dvou lodí a pro srovnání i data lodí s dvojitým prstencem. Dhark zapískal údivem a předal údaje Rikerovi. Ten se na ně zběžně podíval a řekl: „Pokud to není nějaká jejich novinka, tak je to jednoznačně cizí typ.“

Přesto o tom po chvíli zapochyboval. Jakýkoli technický vývoj přece zřídka kdy probíhá ve skocích.

Na další úvahy však už neměl čas. Jejich protivníci si vymysleli novou taktiku. Čobe už před několika minutami velitelské centrále hlásil, že rádiový provoz na hypervlnách náhle zesílil. Jejich nepřátelé se sjednotili. Vytvořili dvě letky po osmi lodích, které společně zahájily bodovou palbu na intervalová pole prstencové lodi. Zatížení polí se rychle šplhalo k maximu. 80 procent, 85,86 a 88 procent!

Měli jen jediné východisko jak uniknout záhubě. Stále ještě nebylo zapnuté automatické řízení lodi!

Ralf Larsen ještě neviděl, že by se na palubním počítači rozžehlo tolik výstražných kontrollek jako v téhle fázi boje, kdy se více než stovka mohutných paprsků spojila a jako malé záluďné slunce se snažila prorazit intervalová pole.

Přepnout ze subsvětelného efektu na hvězdné sání! Svazek protivníkových paprsků, zářících ve všech barvách duhy, odsvištěl kamsi do prázdna. V celé Point Of nikdo ani nedýchal. Každý věděl, že to, co Ren Dhark udělal, byl jen odklad souboje, a pokud se nestane nějaký zázrak, pak tento druhý mezihvězdný let lodi Tajemných bude také její poslední.

Jedna loď proti šestnácti - to nemohla zvládnout ani Point Of!

Od lokalizátorů se ozval Szardkův křik: „Otřes struktury!“ Nepřátelské lodi zmizely na chvíli v hyperprostoru a vzápětí se objevily v normálním kontinuu přesně ve směru letu Point Of. A znovu zahájily zuřivou palbu!

Dhark prudce odchýlil loď z kursu. Vražedného přetížení se nemuseli bát. Point Of sice překročila hranici rychlosti světla, ale v intervalové zóně neexistovala žádná gravitace. Loď s nesmírným zrychlením provedla obrat vymykající se všem fyzickým zákonům, hbitě se vyhnula smrtícím paprskům a odrazila další protivníkův útok.

Dhark neměl zprávy o třech Blescích, které na začátku bitvy letěly ve volném vesmíru.

„Čobe, nevíte něco o Blescích?“

„Už osm minut nemám žádné spojení!“

Ren Dhark se obrátil na Szardka a přikázal mu: „Zaměřte naše Blesky, Janoši!“

Szardak ani nevzhlédl a okamžitě odpověděl: „Hledám je celou dobu. Ty zatracené paprsky mi ale všechno překrývají. Jenom kdyby ty Blesky nebyly tak mrňavé.“

„Nechtě si své řeči. Szardaku, a pusťte se do toho! To platí i pro vás, Grappe, musíme je najít. Ale hezky rychle!“

V té chvíli bylo všech šestnáct nepřátelských lodí po skoku do hyperprostoru opět tady. Útok na Point Of pokračoval!

* * *

Rul Warren rozkousl náústek své dýmky, když přístroj naměřil otřes struktury v těsné blízkosti lodi. Pak otevřel překvapeně ústa a dýmka mu vypadla. Bleskurychle hmátl za sebe, popadl kosmickou přilbu a nasadil si ji na hlavu.

Jistota je jistota, napadlo ho a ani nevnímal, jak se přilba nafukuje, stabilizuje a poskytuje dokonalý výhled do všech stran.

Na hyperfrekvenci se hlásil Doraner. „Zákaz rádiového provozu! Nasměřujte telepatické řízení na můj Blesk. Zatracená práce!“

Ozvalo se dvojí oukej, a pak jejich vysílačky zmlkly. Byly nastavené jen na příjem. Ze zkušenosti věděli, jak snadno se dá radiostanice lokalizovat.

Voncev, Doraner a Warren předtím pozorovali na velkých obrazovkách první mohutnou salvu na Point Of. Na dlouhé vteřiny jim loď zmizela v záplavě sršatých energetických paprsků. Pak se konečně objevila část jejího zářivého modro-fialového krunýře.

„Ti jim dávají zabrat,“ zamumlal Petr Voncev, který sledoval, jak vzplál energoštít jedné platýzovité lodi, a v duchu už viděl zkázu amfijského plavidla. Ale bodový paprsek energoštít neprorazil!

Rula Warrena bolelo za krkem, jak nepřetržitě zíral na obrazovku nad sebou. Proklínal Tajemné, kteří snad museli mít nahoře na hlavě ještě jedno oko, jinak by si byli určitě takhle projekci nenastavili. Když však zpozoroval třetí úhybný manévry útočících lodí, rázem na svůj bolavý krk zapomněl.

Point Of by se k nim měla víc přiblížit, blesklo mu hlavou. Přitom si neuvědomil, že on ze svého Blesku může celkovou situaci posoudit mnohem lépe než Ren Dhark z velitelské centrály prstencové lodě.

Vtom Rul Warren opět zadržel dech. Obě propojená intervalová pole poblíž svého průniku oslnivé vzplála. Deset nebo jedenáct lodí soustředilo svou palbu a snažilo se rozbombardovat ochrannou zónu Point Of, která se vzápětí odpoutala od nepřítele. Telepatické řízení Blesků okamžitě reagovalo a čluny se vydaly za mateřskou loď.

Mike Doraner nemusel hnout ani prstem. Jako každý pilot Blesku i on si zvykl na zařízení, kterému obecně říkali myšlenkové řízení. Zároveň si ani v nejmenším nelámал hlavu tím, na jakém principu zařízení pracuje.

Vtom se ohlásila centrální radiostanice. „U nás všechno v pořádku!“ oznamoval Petr Voncev Manu Čobemu. Nikdo z nich však netušil, že je to na dlouhou dobu jejich poslední rádiové spojení s prstencovou lodí.

Na obrazovkách v Blescích začala vlevo i vpravo vířivé zářit vzdálená slunce. Point Of prudce změnila letový kurs a Blesky bleskově provedly stejný manévry.

Přesně v té chvíli se Petru Voncevovi mihl hlavou určitý nápad. Vzrušeně o něm řekl svým druhům.

„Doufejme, že to neslyšeli v radiocentrále!“ prohodil Rul Warren. „Jestli ano, tak nás okamžitě zarazí!“

Petr Voncev neváhal ani vteřinu. „Vypněte i příjem! Dejte myšlenkovému řízení rozkaz, aby udržovalo kontakt s lodí. Všechno ostatní je jasné?“

Hlasy jeho dvou druhů se ani nezachvěly. Každý věděl, do čeho jdou. Každý měl svůj cíl. Každý byl odkázán sám na sebe. Nemohl čekat pomoc od druhých. Ale to teď nebylo důležité, protože byla ohrožena Point Of a s ní dvě stě lidí na palubě.

„Zaměřili nás, sakra!“ zaklel Mike Doraner, když spatřil, jak kolem jeho Blesku ve vzdálenosti několika set metrů prosvístěl zelený paprsek. Nepřítel zpozoroval i je. Myšlenkové řízení na jejich člunech přestalo fungovat, každý z nich musel letět podle vlastních měření.

Změna kursu po zelené souřadnici. Rul Warren prolétl kolem Doranerova Blesku, podletěl jeden paprsek a po několika obrazech se vrátil na původní kurs.

Devět obřích koulí a sedm platýzovitých lodí nemělo moc času se zabývat třemi sršni, jejichž piloti nejspíš zešíleli, protože se riskantními manévry neustále přibližovali k oběma bojovým letkám.

A právě za tímhle zdánlivě šíleným kouskem se skrýval Voncevův smělý plán. On sám si vybral za cíl jednu ze sedmi amfijských lodí, zatímco Doraner a Warren se zaměřili na jednu z koulí.

Nepřátelská přesila zahájila zběsilou palbu a prořezávala svítivými paprsky temnotu vesmíru.

Existuje stále ještě Point Of? kladli si tři piloti Blesků tutéž otázku, a pokaždé když na obrazovkách na několik vteřin zahlédli prstencovou loď, nesmírně se jim ulevilo. Situace se ovšem měnila každým okamžikem.

Point Of se zatím nepodařilo prorazit energoštíť žádné nepřátelské lodě, natož nějakou sestřelit.

„Hú!“ vykřikl Doraner a zašklebil se. Málem ho dostali! Energetický paprsek olízl intervalové pole jeho Blesku a zatížil je na maximum. Změna kursu nadsvětelnou rychlostí! Ještě štěstí, že při tomhle manévru nepůsobí žádné gravitační síly.

Drží se ještě nula jedenadvacítky s Rulem Warrenem?

Mike Doraner soustředěně pátral po Warrenově Blesku. Vzápětí si všiml, že letí tři kilometry za ním. Tomu se říká při nadsvětelné rychlosti navigátorský zázrak.

Nálet z boku na nepřátelskou letku! Neustále při nadsvětelné rychlosti. „Přecházejí do hyperprostoru!“ zuřil Doraner, když mu šestnáct lodí chrlících paprsky z ničeho nic zmizelo před očima.

Všechny lokalizátory na maximální výkon! Doranerovi začalo být v kosmickém obleku horko, třebaže klimatizace fungovala bezvadně. Provést Voncevův plán bylo mnohem těžší, než si původně mysleli.

Hvězdné sání Blesků pracovalo naplno. Nadsvětelné zrychlení šíleně rostlo. Rul Warren se držel těsně u Doranera. Nepřátelské kulovité lodi jako kdyby se jim řítily vstříc. Byly čím dál větší a na obrazovce se začaly objevovat jejich detaily.

Změnit kurs. Podletět energetický paprsek! Další manévr! Mike Doraner měl dojem, že se ocitl ve středu nějakého slunce, a nadával jako špaček. Malé intervalové pole jeho Blesku olízly najednou dva paprsky.

Ted' jde do tuhého! Kde jenom vězí Rul Warren? Pohled na lokalizátor nula jedenadvacítky se opět blížila k jeho člunu. Před nimi cíl, obrovská koule o průměru čtyř set metrů, která chrlila zkázonosné paprsky ze všech svých palubních zbraní!

Mike Doraner nevěřícně zamrkal. Energetický lokalizátor udával hodnoty, které mu naháněly hrůzu! Obličej mu zhrnatěl, ztvrdl a v očích se mu objevil odhodlaný výraz. Voncevův plán byl vynikající, jen kdyby se ovšem dal provést!

Nalétli na silný ochranný energoštíť jedné z obřích lodí. Prolétli jím, jako kdyby neexistoval!

Mike Doraner vykřikl tak mocně, že v kosmické přilbě málem ohluchl. A vedle něj se řítíl Rul Warren. První fázi boje sice zvládl, ale co je s Petrem Voncevem, který si vzal na paškál jednu z platýzovitých lodí?

* * *

Technici na obřím cattanském vysílači jen stěží snášeli potměšilý úšklebek Chrise Shantona, který před půl hodinou vsunul do studené místnosti nejdříve svoje mohutné břicho a pak celé tělo a opatrně se posadil. Jeho nedůvěra vůči židlím a křeslům všeho druhu byla zcela na místě. Nejednou se mu stalo, že se pod ním nějaká sedačka prolomila. Nikdo se neprosil, aby sem lezl!

Čtyřicetiletý Chris Shanton, obr s vyklenutým břichem a širokými rameny, na nichž seděla kulatá hlava, se probíral licousy, sledoval, co technici dělají, a neustále se šklebil.

Neřekl přitom jediné slovo. Jen když vešel a usadil se, suše prohlásil: „Nenechte se rušit!“

„Ten chlap mě štve,“ zašeptal Shabasa svému kolegovi. „Co tady pohledává?“

Kolega pokrčil rameny a věnoval se dál příjmu. Ale v hyperfrekvenčním rozsahu bylo naprosté ticho, jako kdyby byli v téhle galaxii jedinými bytostmi, které princip hyperfrekvenčního rádiového provozu ovládají.

Poté co Point Of odstartovala ke svému mezihvězdnému letu, snažili se ve čtyřech zachytit byť jen jediný signál prstencové lodi. Ale v Cattanu se neozvalo ani pípnutí! Nic!

„Není slyšet ani stanici v Kapském Městě,“ poznamenal Shabasa nespokojeně.

Jeho kolega zavrtěl hlavou.

„Vy rád posloucháte to hnusné syčení? Stejně jsme tu stanici zachytili jenom čirou náhodou.“

„Jestli ale vysílá, měla by být slyšet přece i tady!“ nedal se Shabasa.

„Nadsvětelný signál přece znamená, že, že...“

„Já vím,“ zavřel jeho kolega. „Tuhle frázi znám taky, a než jsme museli přistát na téhle planetě, jsem jí i věřil. Pak se ale ukázalo, že to není pravda.“

Chris Shanton se přestal šklebit a vpadl jim do řeči: „To ještě není dokázané.“

V té chvíli se na něj všichni čtyři technici sesypali, ale Shanton měl hroší kůži. Bez mrknutí oka přijal námitku, že o vysílání na hyperfrekvenčních vlnách nic neví.

Shabasa mu řekl, aby táhl ke všem čertům a nezdržoval je. „Až po vás, můj milý, až po vás, jestli se vám v pekle líbí. Ale to, co tu vyvádíte, je jenom ztráta času. Hyperfrekvenční radiogram z Point Of nezachytíte, dokud nebude natočená na Cattan a nebude vysílat se spoustou šťávy.“

„Odkud vy tohle můžete vědět, Shantone?“ zeptal se ho Shabasa opovržlivě.

„Ze zkušenosti, můj milý. Měl jsem to štěstí zúčastnit se prvního letu Point Of, a tak jsem se taky trochu porozhlídl v radiocentrále.“

„Co je to radiocentrála?“ zeptal se kdosi.

V té chvíli se Shanton zasmál.

„To je palubní terminologie. Když našince hodí někdo rovnou do praxe, tak se učí mnohem rychleji. A já jsem zjistil, že tranzitní a vysokofrekvenční technika pracují na podobných principech. Překvapivé, co?“

Shanton si nevšímal kousavých poznámek a neustále se usmíval. Zároveň z něj vyzařovala naprostá sebejistota. „Hlavní palubní počítač na Point Of je zázračná věcička.“

Shabasa už toho měl dost. „Teď jste to ale přehnal, Shantone. My jsme hyperfrekvenční technici, a ne fantastové.“

„Bohužel,“ politoval je Shanton. „Ta vaše hyperfrekvenční omezenost by se nedala vymládit ani bodovým paprskem. Využívá nadsvětelné vysílání hyperprostor, nebo ne? Jasně že ano! A kosmické lodi, které využívají tranzice, prolétají hyperprostorem v nulovém čase. A na Point Of je hlavní palubní počítač. Byl bych úplný idiot, kdybych tvrdil, že vím, co všechno ta věcička dokáže. To neví nikdo, ani Ren Dhark, ani Arc Doorn. Ale my jsme v radiocentrále zachytili pomocí palubního počítače energetická spektra tranzitujících lodí. Spolu s Manu Čobem jsme tahle spektra srovnali s některými jejich vysokofrekvenčními

radiogramy. A nevycházeli jsme z úžasu, tak nás zarazila jejich podobnost... Ostatně jsem přišel jenom kvůli tomu, abych vám o tom pověděl.“

Shanton s jednou rukou v kapse vstal. Když procházel kolem Shabasy, znovu se zašklebil. Shabasa tam stál s pevně stisknutými rty a nepřátelsky si ho měřil.

Najednou Shantonova ruka vystřelila z kapsy a Shabasa ani nevěděl, kdy mu šéftechnik Cattanských elektráren cosi vtiskl do ruky.

„Hodně zábavy!“ prohlásil Shanton dvojsmyslné a protlačil svých sto dvacet kilogramů dveřmi. Nikdo neviděl jeho rozzářený úsměv. Dobře tušil, co se teď asi v centrále odehrává.

A jeho tušení bylo naprosto správné!

Všichni se tvářili nechápavě a dvanáct barevných spekter putovalo z ruky do ruky. Pak si technici pospíšili do velké místnosti s projektorem.

Zhasli a zapnuli projekci. V mnohonásobném zvětšení promítali po dvojicích jednotlivá spektra, pokaždé jedno spektrum tranzitující lodi a jedno hyperfrekvenčního radiogramu.

Lapali po dechu, diskutovali a byli čím dál hlučnější. Podobnost spekter byla úžasná, ale o to neúprosněji se lišily názory jednotlivých techniků. Křičeli na sebe a tu a tam padala i ne zrovna salonní slova.

Prudká polemika byla v nejlepším, když se za čtyřmi techniky tiše otevřely dveře, škvírou nakoukla kulatá hlava a Shanton se dunivým hlasem zeptal: „Tak co, snažíte se vymlátit si vzájemně z hlav tu svou hyperfrekvenční omezenost?“

Vzápětí dveře hlasitě zaklaply.

Mezi techniky na vysílači zavládlo hrobové ticho. Nakonec se jeden z nich halasně rozchechtal, protože prokoukl Shantonův záměr.

Shanton si také nedovedl vysvětlit ohromující podobnost obou spektrálních skupin, a tak je svérázným způsobem postavil před tento obtížný problém.

„To je ale mizera!“ ulevil si Shabasa.

Ozvaly se hlasité námitky. Jeden z jeho kolegů prohlásil: „Tahle šokující podobnost je ještě mnohem ničemnější! Svata Mléčná dráha, jak si to má člověk vysvětlit? To by se musel brzy, to by dokonce mohl... mám sto chutí to říct, ale... je přece nesmysl tvrdit, že mezi hyperfrekvenční technikou a principem tranzice existuje nepatrný rozdíl, nebo ne?“

Shabasa si celý nervózní neustále hladil bříškem palce nos. „Mně se nějaké nepatrné rozdíly zatraceně nelíbí! Jen aby nám jednou tenhle nepatrný rozdíl nedokázal, že jsme kolosální packalové!“

I Shabasa měl tu a tam světlé chvíle, kdy byl schopen něco správně posoudit.

Netrvalo dlouho a ještě spoustě jiných kapacit se tenhle nepatrný rozdíl mezi jednotlivými spektrálními skupinami zatraceně nelíbil

* * *

Glenn Morris se jen stěží soustředil na svou práci, protože slyšel Čobeho, jak neustále volá tři Blesky, které se na začátku útoku nacházely ve volném vesmíru.

„Poinf Of volá Blesky! Příjem! Loď volá Blesky! Příjem!“

Neohlásil se ani jediný člun.

Vteřiny utíkaly jako splašené, zatímco prstencová loď se zoufale bránila té nejtěžší nepřátelské palbě.

Ze vteřin byly pomalu, ale jistě hodiny. Čobe přepnul na velitelskou centrálu.

„Dharku, Blesky se nehlásí! Nemůžu s nimi navázat...“

Obrazovka vedle něj náhle zešedla. Spojení bylo přerušeno.

„Zlikvidovali je?“ zeptal se Glenn Morris zoufalým hlasem. Měl ke všem třem pilotům Blesků ten nevěřejší vztah.

Čobe na něj krátce pohlédl. „Jednou tam musíme všichni, chlapče...“ řekl a zíral dál na přístroje.

Ren Dhark ve velitelské centrále neztratil přehled ani na jedinou vteřinu. Stejně jako při testech i nyní bezpečně ovládal tlačítka na řídicím pultu. Vedle něj se činil Dan Riker. Kontrolní přístroje ve strojovně neudávaly žádnou odchylku. Konvertory pracovaly na čtyřicet procent. Zdálo se, že na Point Of nedošlo k žádné poruše.

„Pořád ještě nic?“ křičel od lokalizátoru Janos Szardak.

Tino Grappa cítil, jak mu vlhnou ruce. Musím je najít, pulsovala mu v hlavě jediná myšlenka, musím najít Doranera, Vonceva i Warrena! Přece je nemohli zničit!

Půltucet paprsků zasáhl plnou silou intervalové pole prstencové lodi. Zatížení se enormně zvýšilo. Point Of bleskové změnila kurs. Za okamžik udávaly přístroje hodnotu zatížení osmnáct procent. Uměle vytvořené cloně kolem lodi nehrozilo momentálně žádné nebezpečí.

„Půjdu blíž, Dane!“ křikl Ren Dhark na svého přítele.

Riker se ani nepohnul. Ren Dhark se zarazil, ale ne nadlouho. Musel navést Point Of do větší blízkosti obou bojových letek. Silné ochranné energoštíty nepřátelských lodí se dají možná rozrazit z kratší vzdálenosti.

Doufám, že to Warren, Doraner a Voncev nemají za sebou? napadlo ho. Myslel jakoby dvoukolejně, jeho ruce se míhaly po řídicím pultu, loď najednou zvýšila rychlost a řítila se vstříc letce kulovitých lodí.

„Přece je musíme najít, Janoši!“ křikl na svého druhého důstojníka, aniž odtrhl pohled od přístrojů.

Plný zásah! Plný zásah!

Hnal loď do pravého pekla. Zdálo se, že se indikátory zatížení zbláznily! Ren Dhark nebyl schopen odečítat bleskově se měnící hodnoty.

Plný zásah! Kaskády energie před intervalovým polem. Obraz, který by nedokázala namalovat ani ta nejchorobnější fantazie.

Bud Clinton ze zbrojní centrály Západ hlásil palubním pojítkem: „Přepínáme všechny zbraně na bodové paprsky!“

Velitel zbrojní centrály si Dharkův manévr vysvětlil správně.

„Oukej, Bude, naletíme co možná nejblíž.“

Obrazovka pohasla. Janos Szardak, muž s pokerovou tváří, kterého hned tak něco nerozházelo, od lokalizátoru zoufale volal: „Já to nechápu. Nejsou k nalezení. Prostě nejsou k nalezení.“

Tři Blesky...

Ralf Larsen u hlavního počítače pozoroval, jak se rozsvěcují výstražné kontrolky. Plně souhlasu s Dharkovým rozhodnutím přiblížit se k jedné letce co nejtěsněji.

Pokud má mít Point Of vůbec ještě nějakou šanci uniknout vražednému útoku, musejí zkusit i nemožné.

Vtom na obrazovce lokalizátoru vzplálo něco oslnivě rudého. Janos Szardak a Tino Grappa odečítali hodnoty. „Sestřel!“ zařval druhý důstojník. „Jedna...!“

Chtěl snad říct ještě něco víc?

Proč právě v téhle chvíli odchýlil Ren Dhark Point Of od náletového kursu? Spojení s oběma zbrojními centrály!

„Cliftone, Rocharde...“ Dál se velitel nedostal, protože v bleskově probíhající jaderné reakci se rozpadla druhá z útočících lodí! Ve vesmíru vzplálo druhé umělé slunce!

* * *

Prolétli! Díky svým intervalovým polím prorazili ochranný energoštít neznámé kosmické lodi, jako kdyby ani neexistoval, a teď právě prostupovali tlustým opláštěním dovnitř.

Mike Doraner zablikal reflektory svého Blesku. Bylo to smluvené znamení pro přechod na krátkovlnné vysílání. Teď by se bez spojení neobešli. V přílbovém reproduktoru to nejdřív zapraskalo, a vzápětí se ozval Warrenův hlas:

„Tenhle hangár je pěkně velký!“

„Jen žádné masakry, Rule...“, upozorňoval ho Doraner pro jistotu ještě jednou.

„Oukej. Jenom na mně ale nechtěj, abych ty inteligentní bytosti, které to myslí s Point Of dobře, třeba hladil po hlavičce,“ zasyčel navztekane pilot.

„Konec, Rule!“

Už neměli čas si promluvit. Blížili se totiž se svými Blesky k zadní stěně obrovského prázdného hangáru. Stroje za sebou nechávaly žhnoucí stopy.

Brzdňý okruh SSE působil pod tupou zádí Blesků do vzdálenosti jednoho metru dvaceti centimetrů. Každá hmota v jeho dosahu se měnila pod extrémním energetickým zatížením v déšť kovových kapek.

Dva muži za řídicími pulty svých strojů si toho nevšíмали. Ještě před rokem by byli něco takového považovali za naprosto nemožné. Kdyby jim byl někdo řekl, že prolétnou bez odporu několikatisícimetrovou vrstvou skály a opláštěním lodi, jen by na něj užasle zírali.

„Rychleji, Rule!“ vykřikl Mike na svého druha.

Proletěli jednou palubou plnou vedení a kabelových svazků zabudovaných do stěn, ale žádného člena posádky nezahlédli. Rul Warren si vzal na starost palebnou ochranu a cítil, jak se ho zmocňuje svědivé napětí.

Jak asi vypadají bytosti, které na téhle lodi letí? Jsou to humanoidi, nebo vypadají tak nepředstavitelně odlišně, že z nich až může jít strach?

Levačku měl položenou na spoušti bodového paprskometu. Podle pozemských měřítek byla intenzita nastavena na deset procent. Síla záření měla za úkol jen paralyzovat, ne však zabíjet.

Mike Doraner a Rul Warren si uvědomili, jak je kulovitá loď o průměru čtyři sta metrů rozlehlá. Proletěli se svými Blesky o tři paluby výš. Ani tady nikoho nezahlédli. Loď, která tak nemilosrdně ostřelovala Point Of, jako by byla úplně prázdná.

„Robotí?“ zeptal se Rul Warren a hlas se mu chvěl nesmírnou nervozitou.

„Kde?“ vykřikl Mike Doraner. Vtom prolétl palubou namodralý paprsek. V dálí před ním se mihl nějaký stín, který vzápětí zmizel. Byl to snad nějaký člověk?

Přidal trochu SSE. Blesk vystřelil vpřed a v mžiku byl na místě, kde Doraner zahlédl stín. Na obrazovce viděl, že se ocitl ve spojovacím místě několika palub. Kam se podíval, nikde žádnou bytost neviděl.

„Půjdeme ještě výš?“ zeptal se Rul Warren udiveně, když mu Mike Doraner udal nový kurs.

„Výš nebo rovnou dolů, Rule! Každopádně musíme najít strojovnu, a to co nejrychleji!“

Před zploštělou přídí Blesku okamžitě zmizela část kovového stropu. Brzdný okruh stroje pod sebou opět taval vedení, kabelové svazky, magnetické a termické spoje. Nic nevybuchlo, jen do výšky vyrazily mohutné plameny, které intervalové pole Blesků bez problémů pohltilo.

Napříč palubou pro mužstvo se táhly asi třicet centimetrové žhavé stopy.

„Takže jsou tu přece jenom lidi.“ vyhrkl Mike Doraner překvapeně. Doposud si myslel, že se stal obětí zrakového klamu, když před chvílí zahlédl stín s lidskými obrysy.

Paluba pro mužstvo byla prázdná. Začínal se na ní šířit požár. Hořlavý materiál okamžitě vzplál a ke stropu stoupala oblaka dýmu. Automatické jističe začaly požár okamžitě likvidovat.

Co ale dělají lidé na téhle lodi? napadlo Mika Doranera a Rula Warrena v téže chvíli.

Další stěna - proletět! Další stěna!

„Zatraceně! Já idiot!“ rozzuřil se najednou Mike Doraner. Kdyby se byl držel údajů na svém lokalizátoru, byli by už dávno ve strojovně neznámé lodi. Ale ani jeho, ani Rula Warrena nenapadlo se na něj podívat. Doraner okamžitě na krátkých vlnách udal svému druhu nový kurs!

O osmdesát metrů výš! Bleskový průlet několika palubami. Na nějaké rozhlížení nebyl čas. Určité na nějaké zástupce inteligentních bytostí narazí ve strojovně.

„Paprskomet připravený k palbě, Rule?“

„Jasně, Miku!“

„Oukej, co nevidět bychom tam měli být!“

Vlétli do rozlehlé haly a spatřili gigantické stroje v temných schránkách.

Zaměřit, a pal! Tahle loď už nesmí po deseti vteřinách vypálit na Point Of jediný paprsek!

V mžiku se hmota přeměnila v čirou energii. Oba piloti pálili na největší stroje. Široko daleko nebylo vidět živé duše. Před jejich očima vypuklo pravé peklo. Mohutné exploze doprovázené oslnivým zářením, ničujícím požárem a šířavými výpary.

Najednou dostal Mike Doraner strach. Neroztříští svou palbou loď úplně?

„Musíme pryč. Rule! Na plnou rychlost pryč!“ křičel do přilbového mikrofону a přepnul SSE na maximální výkon.

Lidské oko nebylo s to zachytit, kolika stěnami se Blesky v mžiku prohnaly. Piloti si jen stačili uvědomit, že kolem nich je naprostá tma.

„To bylo o fous!“ stačil Rul Warren vykřiknout a už zas letěli ve volném prostoru.

A Point Of stále ještě odolávala se zběsilou urputností několikanásobné přesile.

„Tak, a letíme do další. Rule! SSE na maximum! Zavěs se za mě!“ Těsně nad nimi proletěl energetický paprsek, a pak prorazili ochranný energoštít druhé kulovité lodi a hnali se přímo do strojovny.

Doufejme, že měl Petr Voncev tolik štěstí jako my, pomyslel si Mike Doraner a vzápětí už pátil ze všech svých palubních paprskometů na temné stroje.

Íetr Voncev rozséval mezi amfii hrůzu. Vyznal se v jejich lodích, jako kdyby na nich sloužil spoustu let. Když tehdy zahnali na Hope invazory z deváté planety, podrobně si prostudoval konstrukční výkresy jejich plavidel a teď věděl naprosto přesné, kde hledat jejich zbrojní centrály.

Dvouapůlmetroví amfiové měli co dělat, aby utekli před Bleskem prolétajícím jejich lodí, natož aby stihli varovat před neznámým vetřelcem všechny své druhy. Petr Voncev se nedopustil stejné chyby jako Mike Doraner. Přesně se držel hodnot, které mu udával energetický lokalizátor.

Vtom vletěl do zbrojní centrály.

Nastavil bodový paprsek na dvacet procent a osm nebo devět amfiů nemělo šanci se bránit. Zhroutili se pod paralyzujícím účinkem zbraně.

Plošné záření na maximum a ze všech hlavní pal! Petr Voncev nepoužil bodové paprsky, přeměňující veškerou hmotu v energii. Tady stačila plošná palba.

Místností se rozlila zelená zář, která veškerou anorganickou hmotu okamžitě měnila na amorfní prach. Po třech vteřinách na téhle platýzovité lodi neexistovala žádná zbrojní centrála. Brzdňý okruh rozvířil ve zničené centrále mohutná oblaka žhavého prachu.

Petr Voncev na chvíli přestal sledovat energetický lokalizátor. Na okamžik zapomněl, že přímo za zbrojní centrálou leží strojovna se všemi pohonnými jednotkami, a vletěl do ní!

Začal brzdit, až se za jeho Bleskem všechno tavilo. Při svém drtivém útoku se nezastavil ani před jadernými reaktory.

Okamžitě začal jednat, aby odvrátil hrozící katastrofu. Nemohl vědět, že i Doraner s Warrenem vylétli s SSE zapnutými na maximum z kulovité lodi do volného kosmu.

Jenže Petr Voncev se k tomu nedostal! Kolem něj se rozlila mohutná zář a on i se svou jedenadvacítkou trčel uprostřed umělého slunce. Je po všem, napadlo ho a zakryl si rukama oslněné oči.

* * *

V Cattanu nikdo netušil, že 14 000 světelných let od jejich soustavy Point Of zoufale bojuje proti obrovské přesile. Cattanstí fyzikové, sensoroví specialisté a kapacity na amfijskou techniku se mezi sebou přeli a každý tvrdě a setrvalě na svém stanovisku. Nikdo nechtěl ustoupit. Nikdo nechtěl přijít o svou vědeckou čest.

„Takže to ještě jednou shrnu,“ snažil upoutat pozornost dr. Bebe Rubansa, odborník na ochranné štíty, ale ostatní ho vzápětí překřičeli. „Tak teda ne,“ prohlásil roztrpčeně, když si ho nikdo nevšímal. Pak pokrčil rameny, máchl rezignovaně rukama a nejkratší cestou opustil konferenční sál. Tady už nemá co pohledávat! A těch šest energetických spekter taky ať vezme klidně čert!

Když vyšel na chodbu, srazil se s mohutným tlust'ochem. Byl tak rozčilený, že Chrise Shantona hned nepoznal. Teprve po několika krocích si uvědomil, kdo se to na něj zašklebil.

Ten chlap se mi pošklebuje, pomyslel si navztekane Rubansa a okamžitě se otočil na podpatku. Chrise Shantona nemohl nějaký doktor Rubansa vyvést z klidu. Ležérně se opíral o stenu u dveří a se zjevným požitkem naslouchal, jak po sobě vědci uvnitř házejí naprosto neakademickými výpady.

„Shantone!“ zvolal Rubansa a zatahal ho za paži.

„Jen si to poslechněte...,“ odpověděl mu navýsost potěšený šéftechnik a v očích měl škodolibé ohníčky.

„Já jsem byl v tom blázinci dost dlouho,“ utrhl se na něj vědec. „Ale rád bych věděl, proč se tu poflakujete?“

Christ Shanton převyšoval ostatní o dvě hlavy a proto na něj hleděl svrchu. V očích se mu najednou hněvivě zablýsklo, licousy se mu roztřáslly a na jeho obrovské polopleši vyrazily kapičky potu. Opravdu řekl Rubansa poflakujete?

Kdo Shantona znal, radši se mu klidil z cesty, když se šéftechnik začal takhle tvářit Rubansa ovšem věděl jen to, že se tenhle obr zúčastnil prvního letu na Point Of a také mu to nesmírně záviděl. Doktor zůstal stát a snažil se o co nejvyzývavější pohled.

Shanton jen otočil hlavu a vykřikl: „Jimmy, vytáhni mi tohohle chlapa ven!“

Zpoza rohu se vyřítil psí robot a hnal se k ohromnému Rubansovi. Bylo příliš skromné říkat psovi Jimmy, jiní ho překřtili na honící briketu, což bylo mnohem přesnější pojmenování.

Doktor Rubansa ještě nikdy neslyšel o Jimmyho jazyku, který dokázal rozdávat nepříjemné elektrické rány. Vzápětí se o tom mohl přesvědčit na vlastní kůži. Jimmy mu olízl ruku poprvé, podruhé a Rubansa vykřikl hrůzou. Když takhle zařval pošesté, byl už na ulici a Jimmy se poslušně vracel zpátky. Chris Shanton se k psímu robotu sklonil, vypnul spínač a přitom zamumlal: „Jenom aby z toho nebyl žádný malér, Jimmy.“

Jimmy, potažený černou kůží jako skotský teriér, se na něj němě díval.

Shantona už po tomhle nemilém incidentu nebavilo dál poslouchat. Vyšel ven a vydal se městem k elektrárně. Čekala tam na něj nejen práce, ale i útulně zařízená kancelář, pokud se dalo v Cattanu o útulnosti vůbec mluvit.

Před elektrárnou se snažili vypěstovat jakousi zeleň. Sem až došel Shanton se svým psím robotem, když je zadrželo vznášedlo, které přistálo těsně před nimi. Když šéftechnik viděl Berná Eylerse, vylézajícího ze stroje, věděl, že malér už je tady.

Bernd Eylers, který zodpovídal za bezpečnost všech kolonistů na Hope, se s Shantonem setkal už několikrát a od první chvíle si dobře rozuměli. Teď byla ale situace úplně jiná.

„Jestli doktor Rubansa podá soudní žalobu, můžete počítat s procesem, Shantone!“ vyčetl mu Eylers zostra.

I přes své mohutné licousy se Shanton pokoušel nasadit výraz nevinného novorozeněte. „Ničemu nerozumím. Eylersi. Co jsme mu měli s Jimmym provést?“

Všichni v městě věděli, že Chris Shanton je nejen trochu podivín, ale také ohromný vtipálek. Ale Eylers na to v té chvíli nebral žádný ohled, rozzlobilo ho, že se z toho šéftechnik snaží vykroutit.

„Jimmy je v tom nevinně, Eylersi. Rubansa se prostě zbláznil, vždyť Jimmy žádné elektrické rány jazykem nedává.“

Eylers, který často působil ležérním, neškodným dojmem, ztratil poslední zbytky trpělivosti. „Ale já dobře vím, že to dokáže, když ho zapneš!“

„To bývávalo!“ vpadl mu Shanton do řeči. „Tak si to zkuste!“

Eylers ho poslechl a rozzlobil se ještě víc. „Vy jste tu mrchu přeprogramoval nebo vypnul úplně.“

Chris Shanton byl klid sám. „Ukážu vám spínač, a pak si to vyzkoušejte. A tady...“ Obrátil obě kapsy naruby. Žádný nástroj u sebe neměl.

Bernd Eylers podvědomě cítil, že ho Shanton nestydatě vodí za nos, ale nemohl nic dokázat. Zatvářil se nedůvěřivě, což tlustých velkoryse přehlédl.

„Už jste si promluvu s vědci, se kterými se Rubansa dneska pohádal? Viděl jsem, jak vylítl z domu na Terra Street jako splašený.“

„Tak vy jste ho tam viděl? Jste v posledních dnech nějak často vidět v Terra Street. Čekáte na to, až si pár horkých hlav na těch vašich podělaných spektrech zláme vaz?“

Technik mu jemně odpověděl: „Člověk vašeho vzdělání by nikdy neměl mluvit sprostě.“

Ale Eylers se nedal odvést od tématu.

„Je těch šest spektrálních dvojic pravých, Shantone? Rozmyslete si to dobře, než odpovíte. Něco vám povím: Vyslechl jsem už všechny, kteří s Čobem po přistání Point Of mluvili. Mluvil o spoustě jiných věcí, ale o těch spektrech ne. Není to zvláštní?“

„Není.“ prohlásil Shanton suše. „To vůbec není zajímavé, Eylersi. Čobe mě totiž ujistil, že o tom nepromluví dřív, než zapálím tu bombu.“

„Jakou bombu?“

Od Shantona se dalo čekat všechno možné! Šéftechnik se zhluboka nadechl a řekl: „Dneska máte špatný den, Eylersi.“ Pak ustaraně zakroutil hlavou. „Mám na mysli tu bombu se spektry. Odpálil jsme ji schválně, aby ve městě nastal trochu rozruch.“

„A urazil jste tím akademicky vzdělané lidi,“ vyčetl mu Eylers.

Shanton na něj soucitně pohlédl a řekl: „Akademicky vzdělané lidi? Když jsou sami, jenom se šťourají v nose.“

Bernd Eylers jen stěží zakryl, jak ho tohle drastické přirovnání pobavilo.

„A co obvinění doktora Rubansy? Neberte to na lehkou váhu, Shantone.“

„A proč ne, Eylersi? Tak dělejte, zabavte mi Jimmyho! Ať ho odborníci prohlídnou a zjistí, jestli je schopný rozdávat elektrické rány!“

A Bernd Eylers jeho nabídku vyhověl. Robot poslušně nastoupil do jeho vznášedla, a když stroj vzlétl, Shanton se za ním ani nepodíval. Když se ale ujistil, že ho zpoza okolních keřů nikdo nepozoruje, rychle popadl svůj vifon, nastavil ho na zřídka používanou frekvenci a vyštěkl rozkaz: „Jimmy, okamžitě ke mně!“

Pak znovu zastrčil vifon do kapsy, spokojeně se usmál a vydal se dál. Ani ho nezajímalo, jestli senzory jeho psiho robota na jeho vzkaz odpovědí. Věděl, že se Jimmy co nevidět objeví a že bude mít minutu na to, aby ho přepnul.

„Panebože,“ zasténal, když odemykal svou kancelář. „To by mě ve snu nenapadlo, že mě ten Rubansa udá. Někteří lidé prostě nemají smysl pro humor. Doufám, že alespoň Eylers rozumí legraci.“

Eylers ho však zklamal. Přistál se svým vznášedlem a vystoupil společně s Jimmym. Z vlastní zkušenosti věděl, že tahle technická hračka reaguje na jednoduché povely.

„Čekej!“ poručil robotu. Jimmyho běhy rázem ztuhly. Bernd Eylers se otočil a zamkl vznášedlo. V Cattanu bylo na denním pořádku, že si někdo vzal vznášedlo, aniž se někoho ptal. Magnetický zámek zareagoval. Ale něco za jeho zády také. Jimmy utekl!

Bernd Eylers se prudce otočil a ruka mu sjela k paralyzátoru. Stačil však už jen zahlédnout Jimmyho zadek mizející za rohem. „Mrcha pes!“ zuřil.

Těsně nad ním přeletěl stín a vedle něj přistálo vznášedlo. Právě odemykal magnetický zámek, když ze stroje vykoul člen Hlavního výboru Alfons Kanope a volal na něj: „Na moment, Eylersi!“

Ten mi tu ještě chyběl, pomyslel si šéf policie ne zrovna přátelsky. Jenže Eylers si nemohl dovolit jen tak ignorovat člena výboru.

„Ano?“ řekl nepřítomně a usilovně myslel na psího robota, kterého k sobě Chris Shanton přivolal zpátky.

Bylo mu naprosto jasné proč!

Šéftechnik ho prostě podvedl. Obvinění vznesená doktorem Rubansou odpovídala skutečnosti. Kanope mluvil a mluvil.

„Já ten nepořádek odstráním!“ sliboval Eylers už potřetí. Kanope začal ještě jednou rozvláčně rozvíjet svůj případ, ale Eylers sáhl k radikálnímu prostředku. Nasedl do svého vznášedla, vzlétl a zamířil ke cattanské elektrárně.

Chris Shanton viděl, jak se k němu Jimmy žene přes trávník. Dveře do kanceláře měl pootevřené. Honící briketa se vřítela dovnitř.

„Na stůl, Jimmy!“ přikázal mu Shanton, který se i přes svou obrovskou váhu pohyboval rychle a mrštně. Najednou mu ani nepřekázelo břicho. Jimmy ležel na stole. Zkušeným hmatem hrábl šéftechnik do černé srsti a odkryl vnitřnosti téhle legrační technické hračky. Chvilí trvalo, než Jimmy začal pracovat opět jako prvotřídně naprogramovaný počítač.

„Obvod E-76c... pryč s tím! Oba senzory taky pryč! Ztraceně, ten rozvaděč je ale horký! Jenom ještě tohle... a tohle!“ Pak odložil seřizovací nástroje a spojil odcloněný a senzorický kabel se segmentem 66-0-6. „Hotovo,“ zamumlal spokojeně. „Tak, a teď vypadni, a až přijde Eylers, drž se od kanceláře co nejdál!“

Jimmy byl v mžiku na nohách, seskočil ze stolu a vyběhl z místnosti. Shanton za ním zamkl. Hned nato bleskově uklidil nářadí. Pak se usadil do speciálně upraveného křesla, začal studovat nějaký graf a čekal, až se objeví Bern Eylers.

Venku zatím Jimmy rychlým tempem a širokými oblouky obíhal kancelář. Shanton ani nevzhlédl, když slyšel přistávat vznášedlo. Společně s Eylersem se do kanceláře vřítel i Jimmy. Šéftechnik položil graf na stůl, užasle se na Eylerse podíval a jako nic netušící andílek se zeptal: „Cože? Vy už jste Jimmyho dokázal prohlídnout? A jaký bude výsledek...?“

Eylers na něj vyjel: „Držte hubu!“ Vzápětí se rozhlédl po místnosti. Neviděl žádný důkaz toho, že by Shanton na své hračky něco přestavoval nebo přepojoval. Shanton se tvářil ovšem nanejvýš uraženě.

Mlčel jako zařezaný. Neřekl ani slovo, když Eylers popadl psího robota za srst a vtáhl ho do vznášedla.

Eylers o hodinu později opravdu nevěděl, co si má o celé téhle věci myslet. Odborníci mu vysvětlili, že Jimmy není schopen ušetřovat elektrické rány jazykem, navíc se nedá příslušně naprogramovat ani za hodinu. Přitom Shanton měl podle Eylersova odhadu nanejvýš tak deset minut.

* * *

Zničující boj ve vesmíru se odehrával za strašlivého ticha. Absolutní vakuum nepropustilo jediný zvuk. Nemohlo však zabránit jediné explozi.

V relativní blízkosti hořela dvě slunce, dvě kosmické lodi nenávratně se rozpadající v neřízené reakci.

To nechápu, říkal si v duchu Ren Dhark, vždyť jsme neprorazili jejich ochranné energoštíty. Ani jediným paprskem!

Také Dan Riker zíral na přístroje na pultu před sebou, jako kdyby mu to měly nějak vysvětlit. Naproti tomu do intervalových polí prstencové lodi neustále bušily mohutné nepřátelské paprsky. Hodnoty zatížení polí prudce vzrůstaly, a hned zase rapidně klesaly.

„Dharku!“ vykřikl od lokalizátorů druhý důstojník. „Zachytil jsem jeden Blesk - k čertu, už mi zase zmizel! Co to jenom vyvádějí?“

V centrální radiostanici vyskočili Manu Čobe a Glenn Morris ze svých křesel, jako kdyby je někdo šlehl bičem. Na hyperfrekvenci zachytili Voncevův nezaměnitelný hlas.

„Všechny Blesky ven, Dharku! Dejte rozkaz k akci! Máme palec na spoušti.“

Muži ve velitelské centrále zadrželi dech. Petr Voncev jim přepnul na svůj projektor a posádka Point Of mohla sledovat, jak se v šíleném letu řítí na jednu kulovitou loď s dvojitým prstencem a neustále se při tom pokouší o krkolomné manévry, aby se vyhnul smrtícím energetickým paprskům.

„Snad nechce spáchat sebevraždu?“ vyhrkl zmateně Dan Riker.

Dhark mu neodpověděl. „Lokalizace, Janosi!“

„Zachytil jsme jenom nula sedmdvacítku! Čert ví...“

„Toho přivolejte až později!“ přerušil ho ledově Dhark.

Voncev podával zprávu v šíleném staccatu. Byl zázrak, že toho byl při takovém fyzickém zatížení vůbec ještě schopen.

„Dharku, zničili jsme tři nepřátelské lodi. Pošlete ven ostatní Blesky!“

Vzápětí ostřeloval nepřítel Point Of tři vteřiny bodovými paprsky. Více než třicet paprskových svazků udeřilo v jednom bodě do horní části prstencové lodi. Indikátory zatížení jako kdyby se najednou zbláznily. Hlavní palubní počítač se rozječel jako siréna a unitalové stěny se tímhle pekelným kolísavým vytím roztráslly. Horní intervalové pole se zhroutilo!

Nouzový výkon! bleskl Dharkovi hlavou podvědomě termín, který si zapamatoval z mentálních bobulí. Přeloženo do pozemských pojmů: Najet na víc než tisíc procent maximálně!

„Dharku,“ zařval Voncev zděšeně, „neslyším vás!“

Nebylo divu, automatické spínače vypoily nadbytečné spotřebiče energie. Druhé intervalové pole bylo nutné vybudovat co nejdřív! Onen umělý kosmos o průměru tří tisíc metrů, který jednou pětinou objemu zasahoval do druhého intervalového pole. A přesně uprostřed takto vzniklé elipsy se nacházela prstencová loď chráněná před útoky zvenčí.

„Stroje připraveny!“ hlásil ze strojovny Miles Congollon.

Pomocí dvou nepřehlédnutelných zelených kontrolků přišlo hlášení z obou zbrojních centrál, že je všechno v pořádku.

Dostane teď Point Of ránu z milosti? Zjistil nemilosrdný nepřítel, že má jen jedno intervalové pole?

Hlavní palubní počítač zmlkl, spojení bylo obnoveno.

„Řídící palebná stanoviště jsou vyřazena, Rene!“ křičel na svého přítele Dan Riker.

Řízení palby nemělo žádnou energii. Point Of nemohla vysílat na nepřátelské letky žádné zničující bodové paprsky!

Všechnu energii, kterou měla k dispozici, vyslala na intervalové vrhače horního pole!

Intervalové vrhače? Nikdo na palubě nevěděl, kde tyhle projektory, vytvářející umělý minivesmír, hledat.

Vteřiny zběsile ubíhaly. Nepřítel vycítil svou šanci. Neustále se přibližoval a páčil ze všech zbraní!

Stroje Point Of se rozběhly na plný výkon. Do šesti stabilizátorů stejně jako do vyrovnávacích gravitačních zařízení proudilo potřebné množství energie.

Z hvězdného sání na SSE a znovu přepnout na hvězdné sání! A při tom neustále prudce měnit kurs lodi!

Centrální radiostanice mlčela. Tři Blesky nemohly navázat s mateřskou lodí žádné spojení!

Nouzový výkon se bleskově zvýšil na maximum, ale pořád to ještě nebylo dost rychlé! Ani obrovská množství energie nebyla schopna přimět intervalové vrhače, aby začaly fungovat. I když si Ren Dhark v té chvíli nebyl jist, jestli tehdy, když načerpával z mentální bobule rozsáhlé vědomosti, správně pochopil termín integrovaný vrhač.

Deset nepřátelských kosmických lodí teď vsadilo všechno na jednu kartu. Mezi nimi i amfijská plavidla, disponující novými, dokonalými energoštíty.

Jeden jediný člověk bojoval v té chvíli proti až nenormálně bezvadné automatické celé vesmírné flotily. Bojoval sám proti samočinným zaměřovačům několika set laserových děl. Neměl ovšem v úmyslu se vzdát, ani na vteřinu nepomyslel na to, že by měla být zničena loď, nesoucí zvláštní jméno Point Of.

Point Of Interrogation - Otazník - vykřikl tenkrát v jeskyni impulsivně Petr Voncev. Všem bylo jasné, že tato modrofialově se blyštící loď pro ně představuje velký otazník, a tak Voncev vzápětí z žertu napsal na opláštění: Point Of Interrogation - první vlajková loď vesmírné eskadry planety Hope.

Pro mnohé bylo tohle jméno příliš dlouhé, a tak vznikla ona zkrácenina Point Of. Každý jí rozuměl a ze všeho nejvíc členové posádky, přestože pro ně tisíce věcí v lodi i nadále zůstávalo velkým otazníkem.

Ren Dhark přejížděl prsty po řídicím pultě jako virtuos po klaviatuře. Museli vybudovat horní interval za každou cenu. Loď se řídila svazkem oslnivých paprsků. Znovu se na hranici meziprostoru vytvářely ony hrozivé energetické kaskády!

Proletět pomocí hvězdného sání!

Odstup od nepřátelských letek se šílenou rychlostí zvyšoval. Ty nebyly schopny při dosažení nadsvětelné rychlosti zůstat v normálním časoprostoru. Při dosažení hranice rychlosti světla se na rozdíl od Point Of tranzitovaly.

Třebaže radiocentrála nefungovala, ve velitelské centrále se vůbec nic nezměnilo.

„Tranzice!“ hlásil Janos Szardak naprosto nevzrušeným hlasem. Rozrušování struktur, které pro ně bylo ještě před několika měsíci utopickým pojmem, dnes považovali za prostou samozřejmost.

Pak měli nepřítelé opět za zády! Znovu do intervalového pole Point Of bušily energetické paprsky. Ale Ren Dhark si toho nevšímal. Konvertory dosáhly při nouzovém výkonu 860 procent normálu. V té chvíli byly nefunkční intervalové vrhače proraženy. Nikdo si pod tímto procesem nedokázal nic bližšího představit.

„Je tam!“

Dan to nemohl pochopit. Point Of byla opět chráněna dvojitým intervalovým polem!

Vypnout nouzový výkon! Energii do všech vypnutých stanic! Radiocentrála opět fungovala. V provozu byly i zbrojní centrály.

„...cev volá loď! Voncev volá loď!“

Slyšeli to všichni, i muži v centrále.

Ren Dhark se okamžitě spojil s kontrolním stanovištěm Blesků.

„Vultejus, Dressler, Kartek - startujte k akci!“ Vzápětí dal podobný rozkaz dalším osmi pilotům. „Navažte spojení s nula nula sedmadvacítkou, pilot Voncev, hlase provedení! Konec!“

„Konečně vylétají sršně! Bylo načase!“ hlásil na hyperfrekvenci velení Point Of Voncev.

Jejich nasazení ale přišlo pozdě!

Dvě nepřátelské lodi explodovaly. Tři další už nepálily a zaostávaly čím dál víc. Padaly do neznáma. Point Of se nadsvětelnou rychlostí hnala ke dvěma sluncím, jejichž zář byla čím dál oslnivější.

„Rozrušení struktury!“ hlásil Janos Szardak.

Kolem prstencové lodi už nebylo mřížoví žhnoucích paprsků. Lodě obou protivníkových letek na chvíli přerušily boj. Také na Point Of zastavili palbu.

Čekali. Kam zmizel nepřítel? Zaměřovače jasné zachytily tři kulovité lodě, které se vzdalovaly a nevykazovaly už žádné energetické spektrum. Musely od nich být už hezkých pár miliónů kilometrů, když se Ren Dhark zeptal Manu Čobeho v radiocentrále.

„Neslyším je, Dharku,“ odpověděl Afričan. „Všechny nadsvětelné vysílače na těch třech lodích mlčí! Hou! Pro vás, Dharku! Chce s vámi mluvit Mike Doraner! Přepínám!“

Když se Doranerova rozzářená tvář objevila na obrazovce, bylo vidět, jak je vyčerpaný. Pod přílbou mu po obličej stékaly čůrky potu.

„Akce Sršně skončena! Můžeme už se vrátit na Point Of? Myslím, že bychom s Petrem ani s Rulem nepohrdli sklenkou pravé whisky!“

Ralf Larsen u hlavního počítače si povzdechl. Dan bušil do řídicího pultu. Dhark chvíli přemýšlel a upřeně se díval na pilota Blesku.

Mike Doraner se stále ještě rozzářeně usmíval. V jeho očích si ale Dhark všiml něčeho varovného. Così mu říkalo, aby se nerozhodl unáhleně. Doranerova touha po pravé whisky byla nezvyklá. Palubní zákon přísně zakazoval požívání alkoholu. Ve výjimečných případech to musel schvalovat výhradně on sám. Že se tu ale tu a tam potají vypila nějaká ta láhev, bylo veliteli známo, ale oficiálně o tom nic nevěděl.

Úsměv Mika Doranera byl ještě širší.

„Jestli pět zlikvidovaných nepřátelských lodí nestojí za panáka whisky - ó, Saturne i se svými prstenci! - kolik lodí musí ještě ubohý pilot zneškodnit, aby dostal alespoň kapku?!“

Dan Riker zapomněl zavřít ústa. Janos Szardak, ostřílený veterán, zašeptal mladému Grappovi:

„A já musím sedět tadyhle za tou svítící bednou, zatímco oni venku...“

Ale vzápětí zmlkl, protože si uvědomil, co jim Doraner vlastně naznačoval.

Ale Ren Dhark také!

„Jak jste to dokázali, Miku?“ Když Dhark někoho oslovil ve služebním rozhovoru křestním jménem, rovnalo se to pochvale. Mezi členy nejužšího velení tomu bylo samozřejmě jinak, ale příslušníky posádky oslovovali důstojníci obvykle příjmením.

„Byl to Voncevův nápad vlétnout do lodí a vyřadit je z boje zevnitř. Neměli jsme ale v úmyslu dvě z nich vyhodit do povětří. Voncev by v jednom tom platýzu málem zařval, kdyby bylo nevydrželo intervalové pole kolem jeho Blesku. Ale jako opravdoví hrdinové si budeme připadat, až si budeme moct líznout poctivé whisky.“

„Tak proč se nevrátíte na loď, zatraceně!“ vykřikl Ren Dhark, až ho slyšela celá posádka Point Of.

Mike Doraner se na obrazovce zatvářil ohromeně. Tuhle Dharkovu reakci nečekal, protože velitel se jen zřídkakdy uchyloval k silným slovům. Doranerovy oči se rozšířily úžasem a polkl naprázdno. Vzápětí se ale vzpamatoval a odpověděl: „Oukej, hned jsme tam! Ale ty hrdiny si radši necháme od cesty. Ale vážně, Dharku, opravdu dostaneme alespoň hlt?“

„Považuj ten hlt za celou láhev, Miku!“ rozchechtal se Ren Dhark na celé kolo.

Rízení Point Of se ujali Ralf Larsen a Janos Szardak. Manu Čobe měl být střídán, jenže bryskně odpověděl: „Mám ještě nějakou práci.“

V Dharkově kabině seděli Riker a tři piloti Blesků. Dhark poslouchal jejich podrobné hlášení. Role mluvčího se ujal Mike Doraner, který byl z těch tří nejvýřečnější.

„Zní to možná neuvěřitelně, ale přestože jsme s Warrenem v jedné lodi viděli posádku, nedokážeme žádného z těch tvorů popsat. Jedno jsme ale zjistili: jsou humanoidní...“

„Cože?“ zeptali se téměř jednohlasně Dhark a Riker.

„No přece humanoidní,“ řekl Warren a s rozkoší potahoval ze své bublající dýmky. „Vypadají jako dvounožci. Jsou trochu velcí a...“ Warren se zarazil a prosebně se podíval na Doranera. Ten jen pokrčil rameny a řekl:

„Víc jsem toho taky neviděl. Všechno to šlo strašně rychle. Skrz jednu stěnu, fofrem přelétnout jednu palubu nebo kabinu a zase skrz druhou stěnu. Hledali jsme strojoivre, na nic jiného jsme neměli čas. Možná jsme se taky spletli. Ruku bych za to, že jsme viděli neznámé bytosti, teda nedal.“

Ren Dhark se jich podrobně vyptával, jak došlo k explozi na obou lodích. Rul Warren se pustil do sáhodlouhého vysvětlování.

„Zapomněli jsme na naše trysky a lízli jsme plameny konvertor. A to byl začátek konce první nepřátelské lodi. Jenom mi vrtá hlavou, že ta loď vybuchla. Když jsem jednou nechtěně vlétl do Point Of se zapnutým subsvětelným efektem, nic se nestalo. A věřte mi, že mi z toho šel tehdy mráz po zádech. Jenže stejnou řetězovou reakci jako u první lodi způsobil SSE mého Blesku i na druhé nepřátelské lodi...“

* * *

„Já to prostě nechápu!“ řekl ve stejné chvíli Manu Čobe v radiocentrále Glennu Morrisovi. Všechno přezkoušeli a vzali si přitom na pomoc hlavní počítač.

„A já zase nechápu, proč nás ty neznámé lodi bezdůvodně napadly a pokusily se nás zničit,“ prohlásil Morris. „Kdyby byla Point Of moderní, kdyby právě vylétla z kosmického doku, pak bych to ještě jakž takž pochopil, Čobe, ale naše plavidlo je přece dobrých tisíc let staré!“

Manu Čobe, který se v podstatě nedokázal žádnému člověku podívat zpříma do očí, se upřeně zahleděl na vysílačku. „Co když se jedná o nějakou galaktickou pověru, Glenne? Třeba je prstencový tvar naší lodi nějakým neštěstím přinášejícím symbolem...“

„Cože, pověra?“ zeptal se posměšně Morris. „Něco jako nešťastná třináctka, co? Já...“

„Myslíš, že je to hodně scestná hypotéza?“ přerušil ho Čobe energicky. „Nalétli jsme do toho sektoru, aniž jsme předtím zaznamenali jediný

hyperfrekvenční signál. Pak jsme ale zachytili to hlášení z hyperprostoru a hned nato to všechno začalo...“ Afričan se zarazil, když zjistil, že Morris je duchem někde jinde. „Posloucháte mě vůbec, Morrisi?“

„Ale ano,“ Morrisova odpověď ovšem neodpovídala skutečnosti. Mladý radista, kterému Ren Dhark předpovídal velkou budoucnost, soustředěně uvažoval. „Zachytili jsme přece nějaké hlášení z hyperprostoru, že ano, Čobe?“

„A o čem tady asi celou tu dobu mluvím?“ odpověděl mu Čobe otázkou. Rozčililo ho, že jeho kolega tak najednou ztěžka chápe.

„No a v tom to právě je, Čobe. Pokoušeli jsme se zaměřit vysílač a dostali jsme jenom hraniční hodnoty.“

„To víte přece stejně tak jako já. Glenne.“

„Nechte mě domluvit. Ty hraniční hodnoty by nás byly přece měly zarazit. Neříká se přece, že tranzitující lodi proletí hyperprostorem v nulovém čase?“

„Snad nechcete nosit sovy do Athén, mládenče,“ zabrumlal Čobe.

„Jaké sovy?“ zeptal se Morris, který toto antické rčení nikdy neslyšel, a tak nepochopil jeho skrytý význam.

„Čobe, tranzitující loď uletí v nulovém čase deset tisíc světelných let. A během tranzice se jako by zastaví čas. Panebože, Čobe, jak jsme teda mohli zaslechnout hyperfrekvenční vysílač tranzitující lodi?“

Manu Čobe mlčel. Nevěděl, co by na to řekl. Glenn Morris právě dokázal, že se všichni stali obětí nesprávných úvah, a to ne jednou! Ren Dhark! I ti, co si říkali spojařští odborníci!

A na to musí přijít mladičský radista!

„A co jsme tedy zaměřili?“ zeptal se Čobe bezbarvě, když překonal první úžas. Pak zavolal astronomické oddělení Point Of.

„Lioneli, Sheffielde, máte pro mě pár minut?“

Ale Sheffield se zatvářil náramně přetížene a odsekl: „Máme s Lionelem spoustu práce.“

„My se tu taky nenudíme,“ přerušil ho Čobe. „Protože Glenn Morris přišel na takovou maličkost, díky které se možná dozvíme, proč jsme byli napadeni už podruhé ve stejném sektoru...“

„Napjatě vás s Lionelem posloucháme. Co byste rád věděl, Čobe?“ přerušil ho astronom.

„Jednu maličkost, Sheffielde. Jak široká je spirála, po které letíme?“

„A tomu říkáte maličkost?“

„Jestli to nevíte, tak už vás nebudu déle zdržovat.“

„Přesně to nevíme, ale můžeme vám říct přibližnou hodnotu: něco mezi dvěma a půl až třemi tisíci světelných let, Čobe.“

„Díky,“ řekl Čobe a okamžitě přerušil spojení. Pak se tázavě podíval na svého mladšího kolegu. „Teď jste na řadě vy. Tak ven s tím vaším kukaččím vajíčkem, Glenne!“

„Já nevím...“

„Jen v klidu přemýšlejte,“ poklepával Čobe Morrise kamarádsky po ramenou. „Zkuste si vybavit, co všechno jsme v tom zatraceném sektoru už dvakrát zažili. Útok na Point Of přišel vždycky jako blesk z čistého nebe. Krátce předtím jsme prolétali zónou, v níž vládl příšerný rádiový klid, a pak jsme měli dojem, že jsme někde v hyperprostoru zachytili signál nějaké lodi. Předpokládejme, že zaměřovače Tajemných pracují dokonale... Nechte mě domluvit, příteli. Že existují lodi, které dokážou tranzitovat, to je prokázané. Naše loď, bohužel, tranzitovat neumí.“

Co když tamty lodi dokážou při tranzici mnohem víc, než tušíme? Co když neznámí zakotvili někde v hyperprostoru nějaké zaměřovače...?“

„V hyperprostoru, Čobe? To není možné!“ vpadl mu do řeči Morris.

Čobe se dobromyslně usmál. „Už dávno jsem si musel odvyknout používat v technice slovo nemožné. Ale nechte mé rozvíjet mou hypotézu.“

Co když zakotvili někde v hyperprostoru nějaké zaměřovače... A jakmile zaměřovače zjistí nějaká neznámá energetická spektra, je pro ně hračka spustit poplach. A pak napochodují naši milí přátelé, kteří dostali za úkol nás zničit... K čertu, to by mohlo být řešení! Honem, Glenne, jdeme za Dharkem. Vy mu přednesete svou teorii a já zase svou.“

Ren Dhark právě propustil piloty a chystal se promluvit si s Danem Rikerem, když do jeho kabiny vstoupili Morris a Čobe. Čím déle Morris mluvil, tím byl uvolněnější. Když ale přednášel Afričanovu teorii, trochu znejistěl.

„Hm,“ zamumlal Dhark zamyšleně, když se mladý radista odmlčel. „Neřekl jste, že se po udání hraničních hodnot vysílač v hyperprostoru nepohyboval rychle?“

„My jsme si to také s Čobem mysleli. Na cestě k vám jsem si to ale ještě přepočítal a zjistil jsem, že tak rychle se pohybovala Point Of.“

„Zní to zajímavě, i když fantasticky,“ zamručel Dan Riker, který do té chvíle mlčel.

Ren Dhark byl opatrnější. „Ještě nevím, co si o tom mám myslet. Pokud srovnávám bojovou techniku našeho neznámého protivníka s touhle hypotézou, pak musím říct, že nás už podruhé bleskově napadli ve stejném místě vesmíru z jiného důvodu a...“

„Mohu k tomu něco poznamenat?“ přerušil Čobe Dharka. „Myslím, že jsem na základě téhle hypotézy našel vysvětlení, proč se nás pokoušeli za každou cenu zlikvidovat.“

Energetické spektrum Point Of se musí podstatně lišit od spekter všech ostatních lodí. Proto jsme pro ně nepřátelé!“

Ren Dhark se na něj na okamžik ohromeně podíval. „Máte pro tuhle svou teorii jediný důkaz, Čobe?“

„A ne jeden! Při prvním letu jsme spolu s Chrisem Shantonem došli k zajímavým spektrálním zjištěním. Většina se týkala hyperfrekvenčního provozu, ale také emisních obrazců neznámých lodí.“

Ren Dhark nesnášel sáhodlouhá vysvětlování, a tak ho rázně přerušil.

„Máte také energetický obrazec Point Of?“

„Myslíte energetické spektrum, které vzniká, když Point Of letí na subsvětelný efekt, nebo na hvězdné sání?“

„Přesně tak!“

„Samozřejmě.“

Dan Riker vstal a nevrle prohlásil: „Ztrácíme čas spekulacemi. Point Of je tisíc let stará. Ve srovnání s loděmi, které dokážou tranzitovat, je to stará škatule. A pak se objevíme my s prstencovou rachotinou a dostáváme parádně zabrat. Ale určitě ne proto, že se energetické spektrum Point Of liší od ostatních lodí. To je přece vycucané z prstu! To není ani pořádná hypotéza, to je - Čobe, neurazte se, prosím - blbost!“

„Možná máte pravdu, Rikere,“ řekl k úžasu všech přítomných Afričan. „Ale jestli ve svých úvahách ustrneme, tak se nikdy dál nedostaneme, i když se ukáže, že určitá teorie je nesmysl. Pak dostaneme parádně zabrat, jak roztomile říkáte,

kdykoli vletíme do určitého sektoru. Ale nějaký důvod to přece musí mít. Jaký, Rikere?“

„Rene, byla chyba, že jsme se přestali zajímat o ty lodě neschopné boje! Měli jsme tam poslat průzkumný oddíl...“

Ren Dhark svého přítele ležérně přerušil.

„A dostali bychom se možná do stejných potíží, jako když jsme se nemohli na deváté planetě dorozumět s lasičáky. Musel jsem myslet na to, jaké nebezpečí v tomhle sektoru hrozí Point Of i posádce. Nemohl jsem si vzít na zodpovědnost poslat na palubu neznámé lodi vyloďovací komando!“

Pak Dhark poděkoval Čobemu a Morrisovi za zajímavé závěry a propustil je. Na cestě do radiocentrály Afričan zamručel: „Proč z nás chtějí ti cizinci udělat sluníčko, sakra?“

Arc Doorn měl volno. Snažil se vyhnout svému šéfovi Milesi Congollonovi, protože se s ním předtím zuřivě pohádal. Kvůli hlouposti, a to po dramatickém boji proti šestnácternásobné přesile.

Arc Doorn si chtěl ve strojovně prohlédnout tubusový aktivátor. Tohle pojmenování se dozvěděl z mentální bobule a pevně se mu vtisklo do paměti. Celá informace zněla: Tubusový aktivátor má za úkol zhustit oblouk intermagnetického napětí na 230 delty.

Co má rozumět pod pojmem delty, mu žádná mentální bobule nesdělila. Názory odborníků na termín oblouk intermagnetického napětí se značně lišily. V pozemské fyzice byl naprosto neznámý.

A právě u tubusového aktivátoru ho Miles Congollon nachytal. Malý, podsaditý Doorn se právě pokoušel pomocí řízených indukčních polí rozrušit bezešvé unitalové opláštění.

„Chcete snad vyhodit do povětří celou strojovnu?“ sjele ho Congollon, který byl po útoku neznámých lodí nervózní.

Arc Doorn ho ignoroval. Vtom ale jindy melancholický euroasiat bleskově vytrhl kabely ze zdírek a hodil je Sibiřanovi pod nohy. „Tady velím já,“ zařval, „nikdo jiný! Jasně?“

„Jasně!“ vykřikl Doorn. „Vy jste tu šéf, ale já mám po službě. Nashle!“

Na cestě do své kabiny potkal Doorn piloty Warrena, Vonceva a Doranera. Ucítil, jak z nich táhne whisky, a po několika zvědavých otázkách se dozvěděl zajímavé podrobnosti.

Mike Doraner a Petr Voncev měli slušnou náladu. V té chvíli jim mohla být celá Galaxie ukradená. Ale Rul Warren si whisky tolik nepřihnul. Všiml si Doornova zájmu a vzpomněl si, co se doslechl o fenomenálních schopnostech vcítit se do cizí techniky, kterou tenhle mládenec s umaštěnou, rozčuchanou zrzavou hřívou oplýval.

Natolik však byl v náladě, že okamžitě souhlasil s Doornovým návrhem, aby mu předvedl, jak se opouští hangár se zapnutým hvězdným sáním.

„Bez povolení k letu?“ zaváhal po chvíli.

„Vždyť se hned vrátíte, Warren! Když si dáte pozor, ani neproletíte intervalovým polem Point Of. A kdo si toho všimne?“

„Jasně, ani velitel hangáru to nezjistí. Oukej, jdu na to, Doorne.“

Nepozorovaně se dostali do hangáru II, kde byly Blesky 021 a 022. Warren si sedl do své nula jednadvacítky a Sibiřan vylezl do druhého stroje. „Tak fajn, můžeme to spustit!“ vykřikl na Warrena.

Vtom vyšlehl pod elipsovitým prstencem Blesku SSE a nula jednadvacítky se zvedla a zamířila k unitalovému opláštění Point Of, které se před ní prostě rozplynulo, když byla ve vzdálenosti čtyřiceti centimetrů. Doorn se začal pod průhlednou přílbou potit, přestože klimatizace pracovala bezvadně. Intervalové pole se vytváří automaticky, blesko mu hlavou.

Vzápětí Blesk zmizel a znovu před ním byla modrofialová unitalová stěna. Netrvalo však dlouho a zase se v určitém místě rozplynula. To se vracela nula jednadvacítky, a když opět přistála, unitalová stěna byla jednolitá jako předtím.

V té chvíli však ve velitelské centrále vypukl radiační poplach. Záření v hangáru II!

Když najednou ze skrytých trysek začala do hangáru stříkat jemná tekutina, uvědomil si Doorn, že ve velitelské centrále určitě zaregistrovali jejich experiment. Kromě Rena Dharka byl Sibiřan jediný, kdo se nejlépe vyznal v konstrukci prstencové lodi a věděl, jaká jsou bezpečnostní opatření pro případ katastrofy.

Vtom Doornovi blesko hlavou, že Rul Warren nechal SSE zapnutý příliš dlouho - a navíc v uzavřeném prostoru! Přitom na sobě neměl kosmický oblek. Jestli teď vystoupí, bude vystaven obrovské dávce záření!

Sibiřan jednal bez váhání. Vystřelil ze svého Blesku a v mžiku byl u druhého stroje. Vzápětí zvenčí zablokoval výstup z nula jednadvacítky. Vtom se za jeho zády s rachotem otevřela přepážka. Doorn se bleskurychle obrátil, až mu luplo v zádech.

Ve vchodu do hangáru stáli muži v kosmických oblecích a v rukou drželi těžké stříkačky. Vzápětí začala do hangáru proudit mléčná tekutina. Doorn instinktivně zapnul svůj venkovní mikrofon. Příliš ho ale nepotěšilo, když uslyšel Congollonův hlas, chvějící se vztekem a úžasem.

„Co jste to tam zase vyváděl?“ zaslechl Doorn Rena Dharka, když ustalo Congollovo ječení. „Vyjděte ven, Doorne! A Warren taky!“

Sibiřan odblokoval výstup nula jednadvacítky. Zacákanou přílbou nejasně viděl, jak se Warren zoufale brodí mléčnou tekutinou. Popadl ho a vlekl k otevřené přepážce.

Když vyšli ven, připadalo Doornovi, že se ocitli před stanným soudem. Dhark, Riker a Congollon si oba muže přísně měřili. Za nimi stáli Mike Doraner a Petr Voncev. Nebylo na nich vidět, že by před chvílí něco pili.

„Doorne, co jste to s Warrenem vyváděl v hangáru II?“ vyjel na Sibiřana Ren Dhark.

Dneska je na mě každý jako na cizího, pomyslel si mladík s boxerským nosem. Přece chtěl jen něco vyzkoušet.

Začal zajímavě líčit, co se stalo. Mluvení nebylo zrovna jeho silná stránka. Ty největší události dokázal odbýt třemi větami. Ted' na to potřeboval pět vět.

„Vy jste nechal dvacet vteřin zapnutý SSE v hangáru?“ zeptal se zděšený Ren Dhark Warrena, který vytáhl z kapsy dýmku a nervózně si s ní hrál.

„Do toho jsem ho navezl já!“ zvolal Doorn. „To byl můj nápad.“

„Koho jiného by mohla takováhle pitomost napadnout?“ zuřil Congollon. Hlavní inženýr Point Of už přestal držet nad mladým Sibiřanem ochrannou ruku.

„No a co?“ bránil se uraženě Doorn. „Co se vlastně stalo? Každopádně se zjistilo, že Blesk může bez nebezpečí vlétnout do hangáru se zapnutým

subsvětelným efektem. To snad je málo? A protože jde o zlomky sekund, může to leckdy zachránit lidský život. Zatím se Blesky do hangárů jenom plazily.“

Zrzek se před Dharkem, Rikerem a Congollonem rozkročil jako boxer a našpulil rty. „Z mentálních bobulí bychom se to byli nikdy nedozvěděli. Proto jsme to museli s Warrenem zkusit. A experiment se podařil. Je to naprosto...“

Vtom se v palubním vifonu ozval nanejvýš vzrušený hlas Jense Lionela.

Na případ Arca Doorna prozatím zapomněli. Dhark si s Rikerem vyměnil krátký pohled, pak oba pokývli Congollonovi a pospíšili si k nejbližší antigravitační šachtě, aby se co nejrychleji dostali do astronomického oddělení.

„Co tam zase mají?“ zeptal se Congollon, ale nikdo mu neodpověděl.

Když se Bernd Eylers druhého dne ráno vzbudil, jeho první myšlenky patřily Chrisi Shantonovi a jeho zflikovanému robotu. Doktor Rubansa rozhodně není hysterický typ. Když tedy tvrdí, že byl vyhnán na ulici elektrickými ranami, tak to je určitě pravda. A ty rány mu uštědřoval svým jazykem mechanický pes. A na Shantonův povel!

Eylers s odporem sežvýkal svou snídani. Syntetické kávy se ani nedotkl. Odborníci, kteří prohledali Jimmyho do posledního šroubku, jsou pěkní pitomci. Eylers se s nimi okamžitě vifonem ještě jednou spojil.

Specialista na senzorickou techniku se asi špatně vyspal. Čím déle s ním Eylers mluvil, tím rozmrzeleji se tvářil. Pak vpadl šéfovi bezpečnosti do řeči:

„Když já a moji kolegové řekneme, že Jimmyho zapojení se nedá změnit za čtvrthodinku, tak to je taky pravda! Nebo jste snad na to větší odborník než my?“ zeptal se specialista nakonec a vztekle přerušil hovor.

Pak zavolal Eylers Shantonovi. „Nemám čas!“ zavrčel šéftechnik městských elektráren a vypnul příjem.

Eylers začínal pomalu, ale jistě zuřit. Najednou neměl žádnou chuť jít do úřadu a přečíst si nejnovější zprávy. Bude v nich stejně pořád to samé. Zamířil se svým vznášedlem ke cattanské čtvrti, kde byla vědecká oddělení.

Když vešel k fyzikům, našel tam shromážděné téměř všechny specialisty na hyperfrekvenční vysílání a nejlepší odborníky na amfijskou techniku. Nikdo si jeho příchodu ani nevšiml. Z vedlejších místností přicházeli stále noví vědci. Všichni mezi sebou mluvili Eylersovi naprosto neznámou řečí, když vtom vřavu přehlušil něčí hlas: „Televize bude za chvíli vysílat bláznivý projev. Chris Shanton bude mluvit o technice tranzice a o běžném rozsahu hyperfrekvence!“

Těsně před Eylersem zuřil nějaký vědec: „Příště bude mít nějaký stavař přednášku o difúzích v oblasti vysoce energetických absorpčních polí! Krucinál, kdo povolil tyhle diletantské výlevy?“

Hluk se najednou utišil. Eylers si zlostně uvědomil, že ho ještě nikdo nezaregistroval. Nicméně si s několika lidmi pospíšil do vedlejší místnosti, kde byla televize. Teď už věděl, proč ho Shanton odbyl, že nemá čas.

Co ale chce tenhle člověk vyprávět padesáti tisícům kolonistů? Nebyl přece odborník a problém tranzice kosmických lodí nebyl i přes četné amfijské podklady zdaleka vyřešen. V těch nebyla o tranzici jediná zmínka.

Vědci se teď bavili tišeji než v sále, ale o nic méně vzrušeně. Eylers nechápal, proč se tu shromáždilo víc než padesát lidí. Kolem Elyerse právě procházel Pete Keuck, který na Hope přišel jako laserový technik, ale postupně se vypracoval ve

specialistu na amfijskou techniku. Policista ho chytil za rukáv a zeptal se ho: „Co se tu děje, Pete?“

Muž, který před přistáním patřil k nadšeným Dharkovým stoupencům, se na něj udiveně podíval. „Vy to nevíte? Mluví o tom přece polovina města. Chris Shanton dal před časem k dispozici senzační výzkumný materiál, ve kterém se srovnávají energetická spektra cizích tranzitujících lodí a spektra hyperfrekvenčních signálů!“

„No a?“ Jen to dořekl, vynadal si Eylera naprostých idiotů, protože se ho Keuck nechápavě zeptal.

„Proboha, vždyť přece musíte vědět, jaké možnosti se nám do budoucna naskýtají! Takovou otázku jsem od vás opravdu nečekal.“

Vtom na obrazovce začal ohlášený projev. Eyler s úžasem konstatoval, že Shanton je i přes polopleš, licousy a až nestoudné břicho docela fotogenický. Žoviálně se usmíval a tvářil se, jako by pro něj byl živý přenos na denním pořádku. Mluvil bez papíru.

Zatraceně, ten chlap ale dovede zajímavě vyprávět, napadlo Eylera. S cizími slovy a odbornými výrazy zacházel šetrně. Uměl vyjádřit složité procesy jednoduchými větami.

„Pak jsme. Manu Čobe a já, udělali elektromagnetické snímky lodí, které s obrovským vynaložením energie opouštěly náš vesmír. Měli jsme k tomu spoustu přístrojů a zařízení. Netušili jsme ovšem, co jsme tím vlastně zjistili.“

Jedno z těchto vesmírných plavidel, které právě přecházelo do tranzice, v poslední sekundě přepnulo na nadsvětelnou rychlost. Jeho elektromagnetické impulsy jsme zaznamenali na jiný film. A když jsme viděli vyvolané snímky, hned nás s Čobem napadla pozemská vajíčka, jestli si na ně ještě pamatujete, když tady na Hope známe už jen syntetický vaječný prášek. Když jsme srovnávali elektromagnetické snímky lodí přecházejících do tranzice se záznamy hyperfrekvenčních impulsů, viděli jsme stejně velká, stejně hladká a stejně tvarovaná vejce.

Byla si tak příšerně podobná, že jsme si brzy začali myslet, že nás přístroje Tajemných ošálily. Pak jsme ale snímky při jedné příležitosti dostali na dva různé filmy a při kontrole jsme došli k témuž ohromujícímu výsledku.

Co z toho plyne?“

Chris Shanton udělal efektní pauzu, žoviálně se zazubil, pohodlně se rozvalil v televizním křesle a pokračoval:

„Momentálně nic. Nebo možná ano. Z jednoho určitého důvodu jsem tento materiál předal našim vysoce kvalifikovaným odborníkům. Existuje totiž domněnka, že mezi hyperfrekvenční technikou a tranzicí existuje pouze jeden nepatrný rozdíl.“

Jinými slovy, dvířka k tranzici se nám pootevřela jen na malou škvíru, a já stejně jako vy doufám, že je naši experti zakrátko pootevřou ještě víc, aby...“

V té chvíli nastal pekelný mumraj, který Eylera vlastně ani příliš neudivil.

Lišák Shanton nejenže se pokusil tímhle televizním vystoupením spustit obrovskou senzaci, ale zároveň chtěl přitlačit ke zdi experty. Formuloval svoje slova tak, aby si nevědomý a nezasvěcený osídlenec myslel, že se loď schopná tranzice dá postavit během několika málo měsíců!

Ten chlap se zbláznil, pomyslel si Eyler, zatímco rozzuření experti křičeli na šéftechnika městských elektráren, že je šarlatán, mluvka a nebezpečný lhář!

Ale Chris Shanton nerušeně pokračoval. Tím, jak vědce vyzdvihoval málem až do nebes, jak velebil jejich schopnosti, vědomě přiváděl Cattaňany do stavu euforie.

„To už přesahuje všechny meze!“ vykřikl dr. ing. Britenood. „Tenhle člověk znamená nebezpečí pro celou Hope! Já protestuji! Chci pronést v televizi své protiargumenty...“

Další jeho slova zanikla v mohutné vřavě. Vtom si vědci konečně všimli, že je tu Bernd Eylers, a sesypali se na něj jako vosy na koláč.

„Vy jste to také slyšel, ne? Máte přece moc to zakázat! Jste povinen... Musíte... Dejte příkaz...“

Eylers zvedl svou zdravou paži a požádal o klid.

„Pánové, i na Hope vládnou demokratická pravidla hry. Momentálně nevidím jediný důvod k zákroku proti Chrisi Shantonovi. Vyjádřil jen svůj názor. Jak byste se asi zachovali, být na mém místě!“

Vtom Eylersovi bleskla hlavou myšlenka, která mu připadala zpočátku nepravděpodobná. Chris Shanton rozhodně není žádný rebel, něco tím určitě sleduje, ale co? Na další úvahy však neměl šéf bezpečnosti čas.

Britenood se stal mluvčím svých kolegů a dožadoval se, aby jim do večera vyhradili nějaký vysílací čas, aby mohli vznést své protiargumenty.

„Nechcete si, prosím, počkat, až vám Shanton vysvětlí, co ho k tomu projevu vedlo?“ Eylers se snažil uklidnit rozčilené vědce, ale ti ho ukřičeli. Za názor radikálů se postavili i ti nejmírnější. Eylers si uvědomil, že vedle něj našťestí stojí Pete Keuck, a nepozorovaně mu zašeptal do ucha: „Pokuste se sem co nejrychleji dotáhnout Shantona! Jde o minuty!“

Keuck se okamžitě prodral davem a zmizel. Co tím ten filuta Shanton vlastně sledoval? zeptal se v duchu Eylers. Určitě mu nešlo o senzaci. Ale proč tak nešikovně popichoval specialisty? Nebo to udělal záměrně? A když ano, tak proboha proč?

* * *

Od chvíle, kdy se Ren Dhark vrátil od astronautů, seděl v pilotním křesle a nepromluvil jediné slovo. Riker si svého přítele znepokojeně prohlížel.

„Začínám být z tebe docela nervózní. Proč mlčíš! Proč tu dřepíš, místo aby ses šel trochu prospat? Co to do tebe vjelo od té doby, co jsme našli sluneční soustavu? Každému na palubě se pořádně ulevilo, ale ty...“

Ren Dhark tvrdošíjně mlčel. Měl snad svému příteli říct, že má strach? Ne, nebojí, se o svůj život ani o životy posádky Point Of, dokonce ani o loď samotnou ne. Má prostě strach, nevysvětlitelný, obyčejný, hlodavý strach! Koho, čeho se vlastně bojí? To kdyby dokázal říct!

Proto mlčel. Proto seděl v pilotním křesle. Proto byl připraven na všechno možné, i na nejhorší. Až na to, že nevěděl, jak ono nejhorší vypadá!

Point Of byla vzdálena od Hope 26 700 světelných let, když Lionel a Sheffield objevili první známé hvězdné konstelace. Důkazy pro to našli na mapách pocházejících ještě ze Země.

Nato prstencová loď změnila kurs. Nadsvětelná rychlost se neustále zvyšovala. Přesto se souhvězdí na polokulovité obrazovce nad přístrojovou deskou měnila jen pomalu.

Našli znovu Zemi!

Dharkovy myšlenky kroužily kolem modré planety. Nedokázal myslet na nic jiného. Země ho přímo pronásledovala. A co ty nadsvětelné nouzové signály ze Země, které v Cattanu zachytili? Ren Dhark sebou trhl, když zaslechl signál z radiocentrály.

„Ano?“

Volal ho Čobe. „Už deset minut je provoz na hyperfrekvenci intenzivnější. Předtím byl na všech frekvencích klid. Teď ale přijímáme jasně a...“

„Ale co, Čobe?“

„Zní to jako hadí syčení, Dharku.“

Chvíle mlčení.

Muž v pilotním křesle nic neříkal a Čobe v radiostanici jako by ani žádné pokyny nečekal.

„Všechny zaměřovače jedou na plný výkon, Dharku. Mají astronomové hodně práce?“

Ren Dhark zpozorněl. Něco v Afričanově hlase ho varovalo.

„Proč se zajímáte zrovna o naše astronomy, Čobe?“

„Myslím, že potřebujeme jejich pomoc. Zatím bych nerad něco říkal, protože se můžu klidně mýlit. Pomocť nám můžou jenom astronomové a hlavní počítač. Je volný?“

„Ano, je. Ale vezměte si raději Lionela, je rychlejší než Sheffield.“

Obrazovka před Dharkem opět zešedla. Na co potřebuje Manu Čobe astronoma? Určitě ne proto, aby mu lokalizoval cizí vysílače. Ale k čemu tedy?

* * *

Oba radisté, Walt Brugg a Elis Yogan, ani nevzhlédli, když do radiocentrály vešel Jens Lionel, který přešel kolem nich, zastavil se vedle Čobeho a na jeho vyzvání si sedl do volného křesla.

„Vzal jste s sebou všechny hvězdné mapy, Lionele?“

„Ne! Chtěl jsem projít antigravitační šachtou. Ale kolega Sheffield o tom ví. Když budeme potřebovat, spojíme se s ním. Tak o co jde?“

Čobe pokrčil rameny. „Sám nevím. Tady, podívejte se. naše lokalizátor pracují na plný výkon. Bez problémů jsme zaměřili sedmdesát - ne, už osmdesát vysílačů. Poslechněte si!“

Jens Lionel vyskočil, jako by zjistil, že sedí na klubku hadů. Čobe se strhl zpátky do křesla. „Hadí syčení! Skoro třetina vysílačů, které jsme zaměřili, vydává takovéhle odporné zvuky. A ty mě právě zajímají. Dávejte pozor, Lionele! Teď zapnu souřadnicový lokalizátor a vy mi podle hodnot řekněte, ke které soustavě patří planeta, odkud ta stanice vysílá. Tedy vzhledem k Zemi, jasné?“

„Jaká je naše momentální poloha, Čobe? Oukej!“ řekl Lionel rychle a spojil se se svým kolegou. Po chvíli měl první výsledek. „Třetí planeta soustavy Lupus 359, Čobe.“

„Nemýlíte se?“

„Ne!“ prohlásil Lionel nezlomně. Byl si tím naprosto jistý. Bohužel, pomyslel si Manu Čobe, bohužel.

Přesto se ale ještě zeptal: „Lupus 359 patří ke stálícím blízkým Slunci, že?“

Vtom došly další souřadnice. Znovu stručná domluva mezi Lionelem a Sheffieldem v astronomickém oddělení. „Crater 60 A, sedmá planeta soustavy.“

Manu Čobe na chvíličku zadržel dech, a pak pochmurně prohlásil: „Ale ten je přece taky kolonizován pozemšťany, ne?“ „No a?“

Čobe neměl chuť se zaplést do hovoru s Lionelem. Začal se potit. Jako kdyby neustále slyšel to zatracené hadí syčení. Crater 60 A a Lupus 359 - panebože, pomyslel si. Vzápětí ho napadlo, jestli by to neměl okamžitě ohlásit Dharkovi. Pak ale mimoděk zavrtěl hlavou. Na to je ještě čas. Možná že další výsledky ukážou, že byl příliš velký pesimista.

„Další souřadnice!“

Pak to v podobném stylu pokračovalo dál. Oba astronomové se postupně vžívali do svých rotí. Jedno určení polohy stíhalo druhé. Podle Čobeho mínění jich bylo více než šedesát procent negativních. Bylo načase o tom informovat Rena Dharka. Nebylo to pro něj lehké, ale souřadnice nelhaly.

* * *

Dharkovo mlčení ve velitelské centrále Point Of začalo jeho důstojníky psychicky deptat. Depresivní náladu nezlepšilo ani jednotvárné hučení agregátů. Ren Dhark to však nevnímal. Měl co dělat se svým nedefinovatelným strachem, který neustále sílil a který už nedokázal ovládnout.

„Dharku!“ ozval se z radiocentrály Čobe.

„Ano?“ zeptal se velitel a mimoděk se napřímil v křesle. Byl ve střehu, plný očekávání a připravený na nejhorší.

„Dharku, Lioner a Sheffield určili polohy všech syčících vysílačů. Sedmnáct hyperfrekvenčních stanic se nachází na planetách, které byly v posledních padesáti letech kolonizovány pozemšťany. Sedmnáct z devěťadvaceti!“

Ve velitelské centrále nastalo hrobové ticho.

„Omyl je vyloučen. Čobe?“

Odpověď bylo zahořklé uchechtnutí.

„Byl bych šťastný, kdybych mohl říct, že omyl se nedá vyloučit. Lionel právě zanáší do své hvězdné mapy planety, ze kterých vysílají neznámé hyperfrekvenční stanice. Za chvíli vám je donese.“

„Máme na palubě nějaké materiály, z nichž bychom mohli vyčíst impulsní obrazce hyperfrekvenčních vysílačů, které ve své době pracovaly na kolonizovaných planetách?“

Po chvíli ticha bylo slyšet, jak se Čobe ptá Walta Brugga: „Máme takové materiály?“

„Ano,“ zněla odpověď.

„Chci je okamžitě vidět na svém stole, Bruggu!“ Čobeho hlas skřípal jako led.

„Hned se vám ozvu, Dharku,“ řekl vzápětí Čobe a vypočil se.

Riker nabídl svému příteli cigaretu. Dhark si ji bezmyšlenkovitě zapálil a kouřil. Point Of se hnala neustále se zvyšující nadsvětelnou rychlostí vesmírem. Blízká slunce už nebyla pouhými tečkami, změnila se v protáhlé, vybledlé šmouhy, které rychle zůstávaly za prstencovou lodí, až se opět proměnily v zářící body.

Dhark zíral do prostoru, a přece nic neviděl. Čobeho hlášení překonalo jeho nejhorší obavy. Na planetách kolonizovaných pozemšťany byly cizí bytosti!

Cizina na Zemi a cizina na planetách, které zčásti osídlili lidé. Co se to vlastně za minulý rok v tomhle sektoru Mléčné druzhy odehrálo? Překonala katastrofa, která postihla lidi, ty nejbujnější fantazie?

Dhark měl dojem, že znovu slyší ono volání o pomoc ze Země, které slyšeli v Cattanu už celý půlrok: Chcete jen přihlížet, jak nás definitivně zničí? „Rene!“ vyrušil ho jeho přítel. „Máš zpocené čelo. Nejsi nemocný?“ Nemocný?! Dhark se uchechtl, a pak se na Rikera pronikavě zahleděl. „Copak jsi nepochopil, co nám před chvílí Čobe oznámil?“

„Jasně že ano. Taky mi to dělá starosti, ale teď ti nerozumím. Jindy přece hýtíš optimismem, a teď vidíš všechno černě.“

„Ty si zřejmě strašně rád něco nalháváš, co?“

Riker zvrátil hlavu a vyhrkl: „Ty myslíš, že Země...?“

„Nic si nemyslím, jenom mám strach, že to tak je, Dane. Předtím jsem měl příšerný, nevysvětlitelný strach. Teď už vím proč.“

„Ale před půl rokem se nám přece ještě ze Země ozvali, ne?“

„Ano, ale byl to nouzový signál!... definitivně zničení... Moc starostí jsme si s tím na Hope nedělali. A taky jsme měli svázané ruce. Přesto jsme ale přemýšleli o budoucnosti. Ty, já, Larsen, Szardak a všichni ostatní. Snili jsme o tom, jak lidským a technickým potenciálem ze Země dokážeme rozluštit zázračnou techniku Tajemných.“

Určitě i ty jsi mezitím poznal, že to byl pouhý sen. Co je to padesát tisíc kolonistů? Pouhá hrstka! A Cattan není nic jiného než maloměsto! Nedostává se nám ani těch nejprimitivnějších věcí. Docházejí nám potravinové konzervy. Jestli nebudou dobré žně, hrozí nám hlad. Na Hope svrab a neštovice a na Zemi... dokážeš si to představit? Já ne, Dane.“

„Ale osmadvacet miliard lidí přece nezlikviduješ ze dne na den!“ namítl rozčileně Riker. „Pomysli jenom na obrovský pozemský průmysl, Rene...“

„Já vím. Jenže já si taky vzpomínám na první útok na Zemi z vesmíru! Pamatuji si, jak tehdy zanikla kvetoucí města na bývalé Sahaře. Už jsi zapomněl na tu strašlivou palbu laserových zbraní neznámých bytostí, Dane? Na tu hrůzu, která se stala těsně před startem Galaxy? Co když tenhle útok byl jenom začátek?“

Vezmi si, že nám se Point Of dostala do rukou jenom čistou náhodou. Ale neznámí měli k dispozici lodě, s kterými mohli zaútočit z hloubi vesmíru a stejně rychle se ve vesmíru ztratit. Pro ně bylo těch sedmadvacet světelných let jako nic. Dokážeš si ale ty pod takovou vzdáleností vůbec něco představit? Já teda ne, můj milý! Pro mě je to jenom strašlivě vysoké číslo.“

Vtom se znovu ohlásil Čobe. Jeho hlas zněl unaveně, mdle, bez elánu.

„Dharku, invazoři zabrali na kolonizovaných planetách nadsvětelné vysílače a přijímače! Dobrotivé nebe, co se to vlastně v tomhle koutu Mléčné dráhy za poslední rok stalo?“

„Jak daleko jsme od nejbližší stanice, Čobe?“

„To se mě moc ptáte, Dharku. Ty vysílače přece nepracují nepřetržitě. Nejbližší stanici máme možná přímo před nosem.“

„Oukej, konec!“

Riker už tušil, co má Dhark v plánu.

„Grappo?“ křikl velitel na mladíka u lokalizátorů, „zaměřte nejbližší slunce, a jestli nemá žádné oběžnice, tak další, které leží ve směru našeho letu. A pospěšte si!“

Tohle ovšem Rikera zaskočilo. „Ty chceš přistát s Point Of na nějaké planetě, kde je kyslík?“ zeptal se Dharka ohromeně.

„Ano! Já...“

Tino Grappa pracoval neuvěřitelně rychle, protože se vzápětí vmísil do hovoru dvou přátel. „Nejbližší slunce bez planet. Další jich má osm nebo devět Při

daném zrychlení dorazíme do téhle soustavy za tři čtvrtě hodiny. Třetí slunce má pět oběžnic. Vzdálenost od druhého 3,56 světelných let!“

„Díky, Grappo!“ Ren Dhark přešel rychlým pohledem přístroje. Souřadnicový lokalizátor mu udal přesnou polohu druhého slunce. Pak zkorigoval kurs Point Of. Sluneční soustava už nebyla nejbližším cílem prstencové lodi.

„Ty už nechceš letět na Zemi?“ zeptal se nevěřicně Riker. Měl dojem, že se zbláznil. Na tenhle let se přece vydali jen a jen proto, aby znovu našli Zemi a přistáli na ní.

„Ne! Alespoň s Point Of ne!“ prohlásil Ren Dhark úsečně.

„Rozmyslel sis to dobře, Rene?“

„Jako málokdy...“ Dhark byl čím dál úsečnější. Tenhle jeho stav Riker dobře znal. Už nic neřekl, hleděl si svých přístrojů, a tu a tam vzhlédl ke kulovité obrazovce a sledoval, jak se cílová hvězda neustále přibližuje.

Všichni ve velitelské centrále jako by zkameněli. Ztuhli i oba důstojníci, kteří pracovali na galéru.

Zatímco si Ren Dhark ustavičně kladl otázku, co se stalo se Zemí a s planetami kolonizovanými pozemšťany, Rikerovy myšlenky kroužily kolem jiného problému.

Žádný vědec nedokázal uspokojivě vysvětlit, proč při nadsvětelné rychlosti vypadá široký pás Mléčné dráhy i jednotlivá slunce úplně stejně jako při podsvětelné rychlosti. Každý totiž předpokládal, že vesmír se svými gigantickými souhvězdími nebude vůbec vidět, jakmile nějaká kosmická loď překročí hranici rychlosti světla.

Ale opak byl opravdou!

Mohly za to gravitační síly, které při nadsvětelné rychlosti přestaly účinkovat? Tím se ovšem nedalo vysvětlit, proč gravitace mizí, protože nikdo zatím nebyl schopen pochopit jev přitažlivosti.

Z úvah vyrušil Rikera jeho přítel, který se právě spojil s astronomickým oddělením. Jens Lionel zatím dorazil ke svému kolegovi Sheffieldovi.

„Za hodinu jsme zhotovili ty nejkvalitnější hvězdné mapy, Dharku! Rychleji už to neumíme.“

„I s katalogem souřadnic, Lioneli?“

„Samozřejmě. Je to hračka, když jsme se naučili, jak naprogramovat naše problémy do hlavního počítače.“

„Tak?“ Tímhle jedním slovem vyjádřil Ren Dhark nenápadně svou hlubokou úctu k Tajemným. Jejich technika se nedala prosté porovnat pozemskými měřítky. Pro člověka bylo nepředstavitelné už to, že někdo dokázal směstnat tisícileté technické vědomosti do nepatrných kuliček a uložit je do archívu. S pozemskými pokusy tohoto druhu se začalo už ve druhé polovině minulého století, ale ani ten nejbáhomůžší výzkumník se neodvážil snít o nebetýčné úrovni Tajemných.

Tajemní? Nenašlo by se nějaké lepší pojmenování těchto neznámých inteligentních bytostí, které musely před tisíci lety opustit planetu Hope?

Byli to humanoidní tvorové, kteří měli na hlavě třetí oko? Nebo to byly nějaké potvůrky? Žijí ještě vůbec? Nebyli beze zbytku zlikvidováni už na Hope?

Ren Dhark se zachvěl. Znovu pocítil onen nedefinovatelný strach, zároveň se ale začal bát, že letí právě s Point Of vstříc záhubě. Napřímil se a těžce oddechoval. Nikdo z něj nesejme tíhu odpovědnosti!

Pohlédl na obrazovku. Jejich cílová hvězda se k nim řtila čím dál rychleji. Bylo potřeba loď trochu zbrzdit. Dhark přiložil prsty na tlačítka a stiskl je. Jen

přístroje ukazovaly, že prstencová loď zpomaluje. Dhark se spojil s oběma zbrojními centrály. „Všechna laserová děla připravit! Hlásit pohotovost k boji! Povel k palbě bude vydán případně později. Konec!“

Končil další úsek jejich letu k planetě Zemi.

* * *

Marc Etzel, zastupující guvernér Cattanu, nechal čekat Eylerse v předpokoji. S naprostým klidem poslouchal výpověď doktora Rubansy.

„Zajímavé,“ řekl už potřetí. „To příznačně osvětluje Eylerův laxní přístup k výkonu služby. Vy jste tedy přesvědčen, že stažení vaší žaloby na Chrise Shantona má na svědomí Eylerse?“

„To se nedá tak přesně říct, Etzeli. Eyler předal soudu znalecký posudek, ve kterém odborníci po prohlídce toho zatraceného robota potvrdili, že ho nelze přeprogramovat během několika minut. Nato soud moje trestní oznámení odmítl. Jinými slovy mě považují za nevěrohodného svědka!“

Abych vám svůj případ předestřel v celé jeho šíři, požádal jsem o rozhovor s vámi. Jsem vám vděčen, že jste mě vyslechl, a doufám, že bude řízení s šéftechnikem městských elektráren - mimochodem, odporný typ - obnoveno a...“

„Drahý doktore,“ začal Etzel vlídně. „Vidíte mé postavení ve špatném světle. Já jako zastupující guvernér nemám žádnou pravomoc zasahovat jakkoli do činnosti soudu. Je mi líto, že vás musím zklamat. Vy sám musíte přijít s dalšími argumenty, které vrhnou na případ nové světlo.“

Doktor Rubansa máchl bezmocně rukama.

„Jak mu to mám dokázat, Etzele? Byli jsme na chodbě se Shantonem sami. Nemám žádné svědky. Já...“

Vtom zabzučel Etzelův vifon. Naléhavý hovor. Doktoru Rubansovi nezbylo než poslouchat. Nad tím, co slyšel, valil oči.

Cože si to ten Shanton dovolil? Že pronesl v televizi dnes ráno Cattaňanům projev? Více než třicet vědců se ohradilo proti způsobu, jakým se jim snažil Shanton přihrát Černého Petra.

Rubansa se držel, aby nedal najevo své uspokojení. Tak, a teď si ten hulvát sám podřezal pod sebou větev.

Etzel se bezradně podíval na svého návštěvníka. „Slyšel jste ten Shantonův projev, doktore Rubanso?“

„Díkybohu ne, Etzele! Ale něco jsem o tom zaslechl. Ovšem kdo je vlastně ten Shanton? Bezvýznamný technik, který měl krátce to štěstí, že ho Ren Dhark protěžoval No, jak se zdá, tohle už je dávno pryč, jinak by přece mohl letět na Point Of i podruhé.“

Marc Etzel se neodvážil Dharka kritizovat.

„Hm - hm...,“ zamručel, najednou se zatvářil ohromeně a rychle řekl: „Úplně jsem zapomněl na Eylerse. Čeká na mě už přes hodinu v předpokoji. Doktore Rubanso, vyjděte, prosím, těmihle dveřmi, abyste se s ním nemusel setkat.“

Rubansa se rozloučil a odešel. Etzel zapnul vifon a přikázal: „Pošlete sem Eylerse!“

Jenže Bernd Eyler už dávno odešel, když se dozvěděl, s kým se to zastupující guvernér tak dlouho vybavuje.

Když zamířil do televizního studia, narazil šéf bezpečnosti na Peta Keucka. Neviděl ho od chvíle, kdy ho poslal pro Shantona, aby ho mohli předhodit rozzuřeným vědcům.

„On odmítl, Eylersi! Byl jako mezek. Nejde mi z hlavy, co při tom řekl: Teď jsem se o něco pokusil, a jestli to nevyjde, tak ať mi vleze celý Cattan na hrb! A to prosím, Eylersi, prohlásí člověk, který pochybuje o zdravém rozumu druhých.“

Šéf bezpečnosti zpozorněl.

„Keucku, věděl Shanton už v té chvíli, že si to rozházel skoro se všemi vědci?“

„Samozřejmě. Pár protestů došlo do televize už v době, kdy mluvil. Řekli mu o nich. A když vycházel ze studia, vrhli se na něj rozčilení specialisti a naprosto veřejně mu začali nadávat.“

„A co udělal Shanton?“ zeptal se Eylers napjatě.

„Prý na to neřekl ani popel. Otočil se k nim zády a vypařil se.“

„Víte, kde teď je?“

„V Player's Inn a zpíjí se do němoty!“ „Cože?“

„Zpíjí se do němoty! Nebo byste radši chtěl, abych řekl, že chlastá? Musí být šíleně naštvaný. Hází do sebe jednu sklenku shikly za druhou. Jestli si pospíšíte, možná ho zastihnete ještě v jakžtakž střízlivém stavu. Ten chlap strašně moc snese.“

Bernd Eylers už dlouho neviděl hostinského Rega Matcherse. Do Player's Inn to nebylo daleko. Televizní studio mu neuteče.

Když vešel do lokálu, vrhl na něj Matchers zkoumavý pohled. Okamžitě pochopil, koho jeho nový host hledá, a mávl rukou do pravého kouta, kde seděl u stolu Chris Shanton. Sám, bez Jimmyho. Už to bylo zlé znamení. Shanton obvykle bez svého psího robota nedal ani ránu.

Před Shantonem stála velká sklenice. A prázdná! Ani nevzhlédl, když si k němu Eylers mlčky přisedl. Vzápětí u nich stál Reg Matchers. Eylers objednal pro sebe a pro Shantona džus.

„Ten si klidně vypijte sám,“ zavrčel šéftechnik.

Eylers nijak nereagoval. Matchers přinesl džusy a šéf bezpečnosti přisunul k tlust'ochovi jednu sklenici. „Shikly už bylo dost, jasné?“

Chris Shanton dál upřeně hleděl do prázdna. Pak se podíval skrz Eylerse a vyšťekl směrem k výčepnímu pultu: „Dvojitou shikly, Regu!“ Zdálo se, že se opravdu zapřel jako mezek. Přesto se Eylers nevzdával.

„Shantone, Rubansa se pokoušel přemluvit zastupujícího guvernéra, aby se jeho případ znovu dostal před soud.“ „To mě nezajímá,“ vpadl mu Shanton ležérně do řeči.

„Dneska večer budou tři vědci mluvit čtyřicet minut v televizi o té vaší přednášce. A buďte si jist, že se vás budou snažit roznést na kopytech!“ V Shantovově obličejí se objevil trpký úsměv.

„Jasně, to je jediné, co dovedou, ti pitomci. Jen ať si...! Co vlastně ode mě chcete, Eylersi?“ zeptal se Shanton a škodolibě si ho prohlížel. „Rád bych vás přivedl k rozumu.“

„Jak moudré!“ posmíval se Eylersovi šéftechnik. „A nenapadlo vás, že byste mohl raději přivést k rozumu ty experty? Co? Nenapadlo?“

Eylers trochu zprudka odpověděl: „Přestaňte už konečně s tou svou ješitnou zarytostí. Sám jste jim podložil kukaččí vejce a teď se cukáte jako panna, kterou chce někdo políbit. A to jenom proto, že se naši vědci nechtějí jen tak dát, když je chcete zneužít k ne zcela čistým účelům.“

„To byla ale krásně dlouhá věta! Mluvíte jako kniha, Eylersi. Já nejsem vůbec cimplich. Taky dovedu píchnout. Jsem jenom hrozně otrávený. Víte, co to znamená? Už prostě nemám chuť.“

„Nesluší vám, když si hrajete na mučedníka, Shantone!“ Reg Matchers přinesl Shantonovi shikly. Ten ale sklenici odstrčil. Díkybohu, pomyslel si Eylers s úlevou, alespoň už přestal nasávat.

„Mučedník, to ne,“ zavrtěl šéftechnik svou kulatou hlavou. „Zdá se, že jste taky nic nepochopil. Co myslíte, že jsem tím zamýšlel? Dělat ze sebe pronikavě inteligentního chláпка a drát se do první řady?“ usmál se zahořkle. „Nemohl jsem přece tušit, že se to tak zvrtně. Že Jimmy vyžene elektrickými šoky toho Rubansu na ulici... jasně, tak to bylo! Ale proč jsem ho vyhodil? Protože na mě příšerně vyjel, co se prý na té chodbě poflakuje. Je to jasný případ, ne?“ Shanton sáhl po sklenici shikly, ale nenapil se. „A abyste věděl, co si máte myslet o posudku těch expertů, kteří Jimmyho prohlídli a konstatovali, že jeho zapojení se dá přeprogramovat až po několika hodinách tvrdé práce... Já jsem to ve své kanceláři zvládl za pár minut! Taky jasný případ, ne? Vidíte...“

Eylers ho netrpělivě přerušil.

„O to teď ale vůbec nejde, Shantone! Poštval jste si proti sobě skoro všechny experty.“

„Nezájem, Eylersi. Myslel jsem si předtím, že se mezi nimi najde pár lidí, s kterými se dá rozumně promluvit, ale všichni se odmítli se mnou bavit ještě dřív, než došlo k tomu televiznímu projevu!

Nechtěli se mnou spolupracovat, ukázat padesátí tisícům stresovaných Udí alespoň nějakou perspektivu.“

Chris Shanton se snad zbláznil, napadlo Eylerse. To opravdu chtěl seriózní vědce zatáhnout do nějakého gigantického podvodu?

Když Eylers položil Shantonovi tuhle otázku, ten jen jedovatě prohlásil:

„Přesně tak, Eylersi! Čobe nechal obě skupiny energetických spekter skouknout hlavním počítačem Point Of a ten okamžitě odpověděl: Přijaté energetické spektrum tranzitující kosmické lodi představuje kopii terciálního, v normálním kontinuu zkresleného výdaje energie. Podívejte se...“

Eylers mu vzrušeně vpadl do řeči:

„Takže jste se pustil nejen do gigantického, ale přímo hnusného podvodu! Není divu, že s vámi do toho žádný expert nechtěl jít a...“

„Vy tomu pořád ještě nerozumíte,“ přerušil ho Shanton unaveným hlasem. „Kromě mě a Čobeho neví o tom, co nám sdělil hlavní počítač, živá duše. A na Hope není žádný elektronický mozek, který by byl schopen poznat, co vlastně spektra lodí přecházejících do tranzice ve skutečnosti představují.“

„Já mám ale jiné informace.“

„Tak to vám vaši informátoři lžou. Experti, kterých jste se zeptal, jsou příliš zbabělí na to, aby vám přiznali, že mají o materiály, které jsem jim chtěl předat, eminentní zájem. Proč se asi celé hodiny dohadují se svými kolegy a žhaví si mozky doběla?“

„Velká Mléčná dráho!“ Eylers praštil plochou dlaní do stolu. „Co tím pro všechno na světě chcete dokázat, Shantone? Já vás nechápu!“

Shanton se na něj soucitně zadíval, zvrhl do sebe celou sklenici shikly, otřel si ústa, prohrábl si licousy a řekl:

„Na návrat Point Of si počkáme ještě hodně dlouho. Víte stejně dobře jako já, že od okamžiku, kdy jsme zachytili volání o pomoc ze Země, se můžeme domnívat, že tam došlo k nějaké katastrofě. Zažil jsem Rena Dharka už při

prvním letu. Víím, jak zřídka se spojoval s Cattanem na hyperfrekvenci. Čobe mi tenkrát na palubě ukázal, jak snadno a rychle se dá zaměřit cizí hyperfrekvenční vysílač, a to na vzdálenost i víc než tisíc světelných let. Už proto bude Point Of mlčet.

A co se stane tady ve městě? K čemu dojde, když se prstencová loď spoustu dní neohlásí? Rozšíří se tu strach, zoufalství. Point Of je totiž pro nás pro všechny jediná možnost jak proletět vesmírem.“

„Ale to je přece nesmysl, Shantone! Odkud víte, že Point Of bude tak dlouho pryč a že se s námi nespojí?“

„Vím to, protože jsem se zúčastnil jejího prvního letu! Protože jsem měl možnost s Renem Dharkem těsně před druhým startem mluvit. A on mi tehdy doslova řekl: Doufejme, že to nebude trvat příliš mnoho týdnů, než se vrátíme! Právě proto jsem se pokusil svými spektrálními historkami těch padesát tisíc Cattaňanů nějak rozptýlit. Chtěl jsem jim naočkovat naději, že ti naši zaostálí vědátoři budou v kratší či delší době schopni vyvinout tranziční pohon.

Doufat měli, ti lidi! Doufat, a ne se čím dál zoufaleji a odevzdaněji ptát: Kde trčí Point Of?

Tak, a teď to víte. Pro mě je tahle záležitost pasé. Ale jedno vám povím, Eylersi. Až se po čase stane to, čeho se tak obávám, nechodte za mnou a neříkejte mi:

Měli jsme přece jenom...“

Shanton byl naprosto střízlivý. Pete Keuck se spletl, když tvrdil, že se šéftechnik zpije do němoty.

Na Eylerse to udělalo velký dojem, a také ho to trochu zneklidnilo. Přesto ale prohlásil: „Vidíte to všechno moc černě! Proč by měli Cattaňané podlehnout zoufalství, jestliže Point Of zůstane pryč o něco déle?“

Shanton se na něj opět soucitně podíval.

„Eylersi, vy už jste zapomněl na změny v galaktickém magnetickém poli? Zapomněl jste na varovnou řeč těch kapek? Hope nebude nikdy planeta naděje. Kdo ví, co nás v nejbližších dnech a týdnech čeká.“ Šéftechnik se podíval na hodinky, zatrpkle se usmál a řekl: „Za čtvrt hodinku se podívám v televizi na odpověď na můj projev. Budu sedět v křesle a poslouchat, jak připravují padesát tisíc lidí o naději. A to je v naší situaci přímo zločin, Eylersi! Bohužel, není proti tomu po ruce žádný zákon. Regu, ještě dvě sklenky shikly! Myslím, že Eylers si dá taky!“

Šéf bezpečnosti mlčky přikývl.

* * *

Třetí slunce, ke kterému Point Of mířila, byla nažloutle zářící hvězda typu G0.

Jeho soustava zahrnovala pět planet. Atmosféru vykazující kyslík měly pouze dvě, třetí a čtvrtá. První dvě planety obíhaly svou mateřskou hvězdu v takové blízkosti, že tam musely být pekelně vysoké teploty.

Odstup třetí planety od prvních dvou byl neuvěřitelně velký. Lionel a Sheffield prováděli v astronomickém oddělení měření a měli za to, že v té mezeře musely být planety, které byly z toho či onoho důvodu zničeny.

Čtvrtá planeta byla blátivá, vodnatá, její atmosféra se skládala z dusíku a bahenních plynů. Průměrná teplota 67 stupňů Celsia.

Oba astronomové zaměřili své přístroje na třetí planetu. Krátce nato dostávali první údaje: Průměr 10 900 kilometrů, hustota 0,98, gravitace 0,98 g. Doba oběhu dvacet šest hodin, čtyři minuty, deset sekund, přibližně o dvě hodiny a osm minut delší než na Zemi.

Okamžitě předali získaná data velitelské centrále. Jens Lionel nahlédl svému kolegovi přes rameno. Jerome Sheffield potřeboval podezřele dlouhou dobu, aby zjistil složení atmosféry.

„Typický rotační elipsoid,“ zamumlal Sheffield. „Na pólech silně zploštělý.“

„Panebože, to je přece podružné,“ naléhal na něj Lionel. „Kde máš analytické hodnoty atmosféry?“

„Sjíždím už třetí kontrolu,“ odpověděl mu Sheffield nedbale. „Průměrná teplota 17,9 stupňů. Dalo by se tam dole docela žít.“

Před půlhodinou přešla Point Of na parkovací oběžnou dráhu a nyní oblékala ve výši 23 000 kilometrů neznámou planetu, částečně zakrytou hustými mraky.

„Třetí kontrola skončena!“ Jerome Sheffield přepnul na centrálu a udával složení atmosféry. „Kyslík 19,8, dusík 76,4, argon 1,3 procent. Obsah kyseliny uhličitě 0,9, stopy dalších vzácných plynů, avšak v zanedbatelném množství. Přesnou analýzu lze provést až po přistání. Zatím konec!“

Oba astronomové se na sebe spokojeně podívali. Odvedli svou práci. Teď je na velení, jestli Point Of přistane na neznámé planetě, nebo ne.

Ale Rena Dharka to zatím ani nenapadlo. Loď zůstala na parkovací dráze. Ven vylétly pouze Blesky 008 a 027. V nich seděli Mike Doraner a Petr Voncev, kteří měli přesné instrukce. Stroje se od sebe okamžitě oddělily a nalétly na své určené kursy. Hbité kosmické čluny prořízly horní vzduchové vrstvy, prorazily příkrov mraků a piloti pod sebou náhle z výšky 11 000 metrů spatřili neznámý svět se čtyřmi rozlehlými kontinenty a širými oceány.

Všechny lokalizátory na obou Blescích pracovaly na plný výkon. Z nula nula osmičky a nula sedmadvacítky se staly oči Point Of. To, co viděli oba piloti na obrazovkách nad svými hlavami, mohli spatřit i ve velitelské centrále, ve strojovně a ve zbrojních centrálách prstencové lodi.

Z rozlehlých rovin se zvedaly vysoké hory. Široké, typicky zelené lesní pásy se nedaly prostě přehlédnout. Mohutné vodní toky se valily vstříc mořím. Mike Doraner zahlédl říční deltu, proti které bylo ústí Amazonky pouhým vedlejším ramenem.

„Žádné známky lidského osídlení,“ hlásil Petr Voncev.

Ren Dhark se spojil s Míkem Doranerem, který právě letěl v pouhých třech tisících metrů nad nekonečnou náhorní plošinou.

„Zatím spatření pouze tvorové připomínající zvířata.“

Jenže Ren Dhark se nedal tak snadno obelstít. Zřídkakdy něco přehlédl.

„Doranere, v jaké výšce letíte?“

Pilot se neodvážil udat smyšlený údaj, protože zjistit jeho skutečnou výšku z Point Of byla maličkost.

„Tři tisíce metrů! Mám dojem, že jsem našel vhodné místo pro přistání naší lodě. Víc než sto kilometrů dlouhou a širokou náhorní plošinu. Protáhlá údolí a půvabné bystřiny.“

„Díky! Ale nemáme čas na vaše uchvácené výlevy. Zastavte stroj a počkejte na nás! Nula nula osmičko, konec! Haló, nula sedmadvacítko! Přidejte se k Doranerovi, ale ne abyste se pokusili o přistání, než tam dorazíme my! Za moment doskočíme k vám!“

„Sem s tou vaší Jumping Of!“ procedil Doraner.

Ren Dhark se rozesmál na celou velitelskou centrálu. Riker, sedící v křesle druhého pilota, se šklebil. Právě totiž pokřtili bezejmennou planetu, budou jí říkat Jump!

Ani Ren Dhark, ani Dan Riker nemohli tušit, že jednou tahle planeta bude známá až příliš. Byl to panenský, neobydlený svět?

* * *

Se skřípáním dosedlo devadesát stabilizačních plošin Point Of na tvrdou skálu. Náraz zbrzdily teleskopické přistávací nohy prstencové lodi, která se ještě jednou zakolébala, a pak znehybněla.

V lodi nastalo hrobové ticho. Mnohé agregáty byly vypnuty. Jen ve zbrojních centrálách ještě vládlo určité napětí.

Bud Clifton seděl za zaměřovačem a pozoroval okolí a vzdušný prostor nad lodí. Všechny zbraně byly připravené k palbě.

Malý energetický lokalizátor mu ohlásil přilet obou Blesků ještě dříve, než je spatřil v automaticky ovládaném objektivu. Poblíž zbrojní centrály vklouzly oba stroje do hangárů a krátce nato se Doraner a Voncev hlásili u Rena Dharka, který postával ležérně ve velitelské centrále a právě předával svému prvnímu důstojníkovi Ralfu Larsenovi velení.

Když mu chtěli podat hlášení, Dhark jen mávl rukou a dál mluvil s Danem Rikerem a Janosem Szardakem. Ralf Larsen se otočil v pilotním křesle a znepokojeně jim naslouchal.

„Ne!“ přerušil najednou Riker svého přítele. „Já mám zůstat tady a točit si palci? Já? To nepřichází v úvahu, starouši! Jestli poletíš ty, poletím i já! To je doufám jasné, ne?“

Dharkovy hnědé oči najednou temně vzplály a pevné rysy jeho obličeje se ještě zostřily. „Dane, ty se v mé nepřítomnosti postaráš o loď! To je rozkaz!“

Dan zbledl. Ani jeden z pilotů Blesků, kteří se neodvážili ani pohnout, nedokázal určit, jestli zlostí, nebo úžasem. Ren Dhark právě svému příteli jasně ukázal, že velitelem Point Of je on.

První důstojník si za jeho zády tiše povzdechl. „Příliš riskujete, Dharku. Je to nesmysl, odvážit se do sluneční soustavy se třemi čtyřmi Blesky. Vůbec přece netušíte, co tam na vás může čekat! Rozmyslete si to ještě jednou.“

Světlovlasý mladík ale jen zavrtěl hlavou. „Svoje rozhodnutí nezměním. Poletíme se čtyřmi Blesky do sluneční soustavy. Pro tuhle akci potřebuji pár dobrovolníků a...“

Janos Szardak se bez váhání chopil své šance. S pokerovou tváří prohlásil:

„Hlásím se jako první, Dharku.“

Dhark povytáhl obočí, pak se usmál a už se chystal říct oukej, když ho předběhli Doraner a Voncev. Mike bleskově šťouchl do svého kolegy a oba vykřikli skoro současně: „My jsme dobrovolníci číslo dvě a tři!“

„A já tu mám tedy zůstat?“ zavrčel Dan Riker. Když si všiml Dharkova káravého pohledu, řekl: „Vždyť já vím. Mám převzít velení na Point Of. Smíme se milostivě porozhlédnout po Jumpu, zatímco ty si poletíš k Zemi.“

„Rád bych, Dane, ale nikdo nemůže říct, jestli se nám vůbec poštěstí na ni vstoupit. Odstartujeme zítra ve dvanáct hodin palubního času. Copak je, Grappo?“

Také tento mladík se hlásil jako dobrovolník. Dhark pokrčil lítostivě rameny. „Vy jste u zaměřovačů nenahraditelný, Grappo. Je mi líto, že vás musím odmítnout.“

Dharkovi neunikl zklamaný výraz ve tváři mladíka, který se při obou letech prstencové lodi osvědčil na výtečnou.

O dvě hodiny později, když první průzkumná družstva už pročesala nejbližší okolí místa, kde loď přistála, byl Dharkův oddíl kompletní.

Dhark poletí na nula nula jedničky úplně sám. Pro druhého pilota nemá ve svém Blesku místo, protože člun bude až do stropu nacpán nezbytnou výbavou. Na nula nula trojce poletí spolu s Petrem Voncevem Arc Doorn. V nula nula devítce budou sedět Rul Waren a Janos Szardak. Bylo jasné, že se neobejdou bez lékaře. Ren Dhark v duchu počítal s tím, že se dobrovolně přihlásí Manu Čobe, a Afričan ho nezklamal. Letěl na nula jedenáctce spolu s Mike Doranerem.

Dan Riker se postupně smířil s tím, že musí zůstat. Seděl v kabině vedle svého přítele a mluvili o podrobnostech nadcházející akce.

„Počkáš, až ti dám zprávu, Dane! Tady na Jumpu! Za žádnou cenu se nás nesnaž hledat ve sluneční soustavě, kdybychom se snad ztratili! Ty...“

„To ode mě nemůžeš chtít, Rene!“ přerušil ho Riker zostrá. „Já že tě mám nechat na holičkách. Já že tě...?“

„Nerozčiluj se, Dane! Uvědom si, že Point Of máme jenom jednu. Ať už se nám na Zemi stane cokoli, nemůžeš kvůli hrstce mužů riskovat ztrátu lodi. Nejsi zodpovědný jen vůči posádce, ale také vůči těm padesáti tisícům kolonistů na Hope!“

„Vždycky jsi uměl mluvit lip než já,“ odsekl Riker. „Tak pokračuj, milánku! Co máš ještě na srdci?“

Dhark dělal, že přeslechl přítelovu ironii. „Jestli se nám povede dostat na Zemi, pošlu ti na své vlastní frekvenci šifrovanou zprávu, podle které budeš jednat Dane...“ zajíkl se Dhark a téměř prosebně se na něj podíval. Dane, rád bych zítra odlétal k Zemi s pocitem, že se na tebe můžu spolehnout. Od té doby, co jsme se stali přáteli, jsi mě nezklamal.“

„Člověče, nehraj mi tu na city. Ty...“

„Nech mě domluvit, Dane! Pokud to nebude nutné, nespoj se s Cattanem! Osídlenci vědí, že se v příštích osmi dnech nevrátíme. Glennu Morrisovi dej v radiocentrále volnou ruku, je na něj spolehnout.“

Dan přikývl. Obličej měl zachmuřený a tu a tam si něco zapsal. Vtom jim zavolali, že jídlo v kantýně je připravené. Teprve v té chvíli si uvědomili, jaký mají hlad. Na cestě do jídelny vrtěl Dhark hlavou.

„Co je?“ zeptal se ho Riker.

„Vlastně nic. Víš, s čím jsem počítal, že najdeme v Point Of už při prvním letu? Stejnou kantýnu jako v jeskyni. Nechápu, proč Tajemní neinstalovali stejné zařízení i na lodi.“

„A co když byli stavitelé lodi úplně jinak utváření než ti, co s ní měli letět?“ namítl Riker.

„Ty myslíš, že se stavitelé Point Of živilí stejným způsobem jako my, ale majitelé lodi docela jinak?“

„Je to tak absurdní představa?“ odpověděl mu Riker otázkou. „Vůbec ne, Dane. Když si pomyslí, že v Point Of lze vytvořit ovzduší jakéhokoli složení a tlaku až do patnácti atmosfér... Možná máš pravdu. Ale nechme toho! Proč bychom si tím měli lámat hlavu?“

Právě ubíhala osmnáctá hodina letu.

Ren Dhark a jeho průvodci ve čtyřech Blescích byli na cestě už celou věčnost. Nadsvětelné zrychlení neustále stoupalo. Ale sluneční soustava se zatím na obrazovce neobjevila. Dhark se ve svém pilotním křesle trochu narovnal. Všechny údy už měl hezkou chvíli celé rozbolavělé. Tenhle dálkový let je stál mnohem víc sil, než očekával. K tomu se přidávala ještě obava, jestli mapy, které Lionel a Sheffield zhotovili, opravdu souhlasí.

V radiostanici bylo naprosté ticho. Ren Dhark si uvědomil, že už půl hodiny nikdo nepromluvil. Někteří z jeho společníků určitě spí. On si nemohl dovolit usnout. Letěl ve své nula nula jedničce sám.

Dhark znovu vzhlédl k obrazovce nad sebou. Vzápětí se zarazil, lehce přimhouřil oči a poslepu hmatl po hvězdných mapách, které měl na klíně. Nebylo to...?

Začal srovnávat údaje na mapách s obrazcem na displeji a byl si čím dál jistější.

Jejich kurs souhlasu!

Hvězda zářící v dálce před nimi byla jejich domovské slunce. V Blescích už nikdo nespál.

„Slunce!“

Malá flotila člunů zachovávala stejnou rychlost. Maličká svítící tečka se změnila ve vybledlou, neustále se prodlužující čáru. Byli těsně před svým cílem!

Blesky se prohnaly kolem Rossu 154 ve vzdálenosti sedmi miliard kilometrů. Nadsvětelnou rychlostí se řítily vstříc Slunci a jeho oběžnicím.

Ren Dhark zapnul svůj lokalizátor na maximální výkon. Všechno ostatní přenechal s klidným svědomím dokonalému myšlenkovému autopilotu, který samostatně prováděl rozkazy, vydávané v podobě slabých proudů lidského mozku.

Vtom začala jejich nadsvětelná rychlost prudce klesat! Vybledlá čára se trochu zkrátila, ale stále ještě to nebyl svítící bod. Jen přístroje prozrazovaly, že Blesky letí na subsvětelný efekt a že se dostaly na hranici rychlosti světla. A Slunce se najednou proměnilo v zářící bod.

„Rychlost 0,8 světelné! Přejít na dráhu Pluta!“ přikázal Dhark. „Přepnout na krátké vlny!“

Čtyři Blesky prudce zabrzdily. Ukazatele energetického lokalizátoru se pohnuly. Z Pluta k nim kdosi vyslal pátrací paprsek!

„Mizíme!“ Ren Dhark v žádném případě nechtěl riskovat. Stačil mu jediný pohled na energetický lokalizátor a věděl, že druh paprsku, který po nich vystřelili, nebyl před rokem v sluneční soustavě ještě znám.

Čtyři malá plavidla se bleskově vracela na kurs, ve kterém nalétávala k sluneční soustavě. 0,8, 0,9, 0,99 rychlosti světla.

Znovu pracovalo hvězdné sání. Po několika minutách už lokalizátory neudávaly žádné hodnoty. Zastavit, pomyslel si Dhark soustředěně. Krátce nato přešly čtyři Blesky do volného pádu.

„S tím se dalo počítat,“ řekl Janos Szardak do vysílačky, nastavené na minimální výkon. Všichni mluvili jeden přes druhého, ale ani Dhark zatím nenašel způsob, jak se nepozorovaně dostat do sluneční soustavy.

„Možná by to mohlo vyjít, kdybychom obletěli soustavu tak, aby Pluto byl zakrytý Sluncem,“ navrhl Mike Doraner.

S tun Dhark nesouhlasil. Společně s Janosem Szardakem měli nejlepší informace o tom, na kterých planetách a měsících měli ještě před rokem pozemšťané postavené výkonné lokalizační základny.

„Copak to snad má být všechno nanic a...?“

Prostorové lokalizátory ve všech čtyřech Blescích zabouřily. Někde nablízku došlo k otřesu struktury! Ren Dhark si bleskově nasadil průhlednou kosmickou přilbu a skafandr se v mžiku nafoukl. Nevěřil svým očím. Ve vzdálenosti 4738 kilometrů od jejich malé flotily prolétala nějaká vesmírná loď!

Vypnout lokalizátory! pomyslel si, ale myšlenkový autopilot ho tentokrát neposlechl. Cizí loď si jich ani nevšimla a 0,79 rychlosti světla se hnala k Plutu.

„Kosmická loď! Panebože, to je ale škatule!“ vyhrkl Petr Voncev.

A měl pravdu. Loď, která se právě vracela z hyperprostoru, měla tvar gigantické bedny. Její rozměry se daly těžko určit, ale odhadem to byla krychle s více než stometrovou hranou.

Ren Dhark potlačil bezmezný úžas a ujal se zaměřování. Pátravé paprsky olízly rychle se vzdalující neforemné plavidlo.

Žádný rádiový provoz! Činnost pátracích lokalizátorů nezjištěna. Silný, rovnoměrně pracující pohon. Neměnné energetické spektrum.

Myšlenky se Dharkovi honily hlavou jako splašené. Co před chvílí jen tušil, teď věděl naprosto jistě. Tahle obrovská bedna nebyla nic jiného než automatická nákladní loď!

Spojil se se svými společníky a sdělil jim svůj názor. Nikdo nepřišel s jinou variantou. Vzápětí se ukázalo, jak je Ren Dhark nápaditý.

„Panebože, to je ale plán!“ vyhrkl Janos Szardak nadšeně. Ostrý chlapík, který ale ani při těch nejnebezpečnějších akcích neriskoval víc, než bylo zdrávo, byl opět ve svém živlu.

Uběhly minuty příšerného napětí, když čtyřka Blesků vyrazila a posadila se za loď, ženoucí se 0,9 rychlosti světla k Plutu. Odstup od nákladní lodi se neustále zmenšoval. Ještě 10 000 kilometrů. Ještě 5000. 1000 kilometrů.

SSE každého Blesku byl zapnut na maximální výkon. Jestli jsou na palubě té kosmické škatule inteligentní tvorové, jejich radary jim už musely prozradit, že jim na záda dýchají čtyři nepatrné čluny.

Radiolokátory zaměřené na loď mlčely. Energetické lokalizátory neudávaly nic nového.

Ještě pět kilometrů! Ještě sto metrů! Sto metrů za plochou zádí neuvěřitelné kosmické lodě.

Vypnout Interval! pomyslel si Ren Dhark. Autopilot ho poslechl. Umělý meziprostor kolem Blesků zmizel. Vysunuly se teleskopické nohy. Čtyři Blesky se chystaly přistát na neznámé kosmické lodi.

Sedm mužů zadrželo dech. Všechny laserové zbraně byly připraveny k palbě. Dopadne tahle vysoce riskantní akce dobře?

Čtyři Blesky jemně dosedly na loď. SSE byl vypnut. Sedm mužů zasténalo, protože nemohli vydržet to hrozné napětí.

Nic se však nestalo! Ani tehdy, když loď obletěla Pluto! Vyslali odtamtud sice paprsek, ten ale jen objekt zaregistroval a okamžitě ho propustil. Sedm mužů vlétlo do domovské sluneční soustavy, a ještě ke všemu přímo v dárkovém balení!

Napětí v Blescích ale nepominulo, naopak ještě vzrůstalo, čím více se čluny přibližovaly k Zemi. Vtom se na obrazovkách objevila známá modře zářící planeta. Země!

Co je ovšem na rodné planetě očekává? Co vlastně?

Ren Dhark šeptal do vysílačky poslední příkazy a nakonec se zeptal: „Všechno jasné?“

„Jasně!“ odpověděly posádky ostatních tří Blesků.

A pak znovu ono napjaté čekání. Kromě optiky měli všechny přístroje vypnuté. Nechtěli se těsně před cílem prozradit. Země vyrostla v obrovský míč. Tenkou vrstvou mraků zahlédli Afriku.

Afrika!

V první chvíli všichni zajásali, ale pak se jich zmocnil svíravý strach, strach o Zemi a o miliardy lidí.

Najednou ucítili přetížení! Něco, co už sotva znali. Nákladní loď brzdila před nejvyššími vzduchovými vrstvami kolem Země. A znovu náraz! Silnější než předtím. Pak potřetí a tlak byl poté stabilní a znatelně silnější.

Neviditelné síly vtlačily muže do sedadel. Tu a tam se ozvalo zasténání. Ren Dhark si nemohl dovolit sténat. Myslel na svůj cíl. Chtěl přece na Guam, ne do Severní Ameriky!

Na ostrov Guam v Pacifiku!

Ren Dhark usilovně soustředil své myšlenky. Musel si pospíšet, protože mohl pod tou hroznou tíhou klidně omdlít.

Vtom se pod nimi rozprostřel Tichý oceán.

SSE se zapnul na plný výkon a kolem Blesků se vytvořila opět intervalová pole. Myšlenkoví autopiloti hnali nepatrné čluny hustými vzduchovými vrstvami vstříc vodní pláni. Nákladní loď zůstala daleko za nimi.

Blesky se proměnily ve žhavé koule a řítily se do oceánu.

Snad je budou považovat za meteority! To byla jejich jediná naděje.

Vteřiny se vlekly nesnesitelně a muži měli dojem, že snad nikdy nedosáhnou Pacifiku! Vtom se nad čtyřmi malými Blesky zavřela voda. SSE je hnál dál do hloubky. Ve dvou tisících metrech by se měl jejich pád zastavit. Myšlenkový autopilot pracoval dokonale.

Vracejíce se z věčné noci, dorazily čtyři čluny do věčné noci mořských hlubin!

Snad je přece jen někdo zaměřil? Vyrazily už lodě, aby je našly a zničily?

To nikdo nevěděl.